

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 16
ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ φρ. 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΦΡ. ΠΡΙΝΤΕΖΗΣ

ΑΘΗΝΗΣ ΟΔΟΣ ΑΥΚΟΥΡΓΟΥ 14.
Παρά τὸν σταθμὸν Σιδ. Ἀθ. Πειραιῶς

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΥΠΟ ΤΩΝ ΨΥΧΩΝ ΕΠΙΣΚΕΨΕΩΣ ΤΗΣ ΓΗΣ ΜΕΤΑ ΘΑΝΑΤΟΝ

Διαμονὴ αὐτῶν παρ' ἡμῖν. — Συνά-
φεια μετὰ τῶν σωμάτων των.

Εἶναι γεγονὸς ἐπιβεβαιούμενον καὶ ὑπὸ
τῶν πειραματικῶν ἀποδείξεων καὶ ὑπὸ
τῆς ὁμοφώνου τῶν λαῶν παραδόσεως ὅτι:

*Μυστηριώδης δεσμός συνδέει τὴν ψυχὴν τοῦ
τεθνεῶτος μετὰ τοῦ θνητοῦ αὐτοῦ σώματος.*

Καὶ οὗτοι ἢ συνήθεια καὶ ἢ εὐχάριστος ἀνά-
μνησις ἐκλύουσι κατὰ προτίμησιν τὴν ψυχὴν
πρὸς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ἅτινα ἔζησε κατὰ τὴν γη-
τὴν αὐτῆς διαμονὴν καὶ τὰ ὁποῖα ἐχρημάτισεν
ὡς θέατρον τῆς δράσεώς της. Κατὰ ἀποδε-
δειγμένας δὲ πληροφορίας λέγεται ὅτι ἐν
Γαλλίᾳ Φραγκίσκος ὁ Ἀος, περιίπταται
κυρίως ἐν Φοντενεμπλώ, ἐνῶ Λουδοβί-
κος ὁ ΙΕ' καὶ ἡ Μαρία Ἀντωνέτα περι-
φέρονται ἀνά τὸ Τριανόν. (*)

Τὸ κλασικὸν ἔδαφος δὲν ἐνέχει μόνον
διὰ τοὺς ἐπιζῶντας καὶ ἰδίᾳ διὰ τὸν
ἀνεπτυγμένον κόσμον τὸ γόητρον τῆς
θαυματοουργοῦ μνήμης, ἀλλ' ἐνέχει καὶ
τι μυστηριωδέστερον, πραγματικώτερον
καὶ ὑλιστικώτερον τῆς ἱστορικῆς μνή-
μης τῶν μερῶν ἐκείνων, τῶν δικαίως ἐ-
πικαλουμένων *σχημαζομένων!* Ἐφ' ὅσον οἱ
φυσιολόγοι καὶ ἀρχαιολόγοι διερευνῶσι
καὶ ἀνασκάπτουσι τὸ κλασικὸν ἔδαφος, μόνον
ὑποκινούμενοι ὑπὸ τοῦ ἱστορικοῦ ἐν-
διαφέροντος ἢ ὑπὸ τοῦ ἐνδόξου τῶν λαῶν
τῆς ἀρχαιότητος παρελθόντος, οἱ πεφθι-
σιωμένοι οὗτοι τοῦ ὑλισμοῦ μύσται τῶν
νεωτέρων χρόνων ποσῶς δὲν φαντάζονται,
ὅτι ἐκεῖ ἐνυπάρχει καὶ τι ἄλλο σημαντι-

κώτερον τῆς ἱστορικῆς θέσεως, *μαγία* τις
οὐσιαστικώτερα καὶ ἀληθεσιτέρα τοῦ παρελθόν-
τος ἱστορήματος. Ὅπως δὲ ὁ ἐγκαταλεί-
ψας πρὸ χρόνου πολλοῦ τὸ γενέθλιον ἔ-
δαφος, ἐκπέμπει συχνάκις ἐκεῖ τὸ βλέμ-
μα, ἐξερεθιζόμενον ὑπὸ τῆς μνήμης τῆς
παιδικῆς ἐκεῖσε διαβιώσεως, οὕτω κατὰ
ἰσχυρότερον λόγον, τὸ πνεῦμα, ἀππλλαγ-
μένον ἐντελῶς τοῦ ζυγοῦ τῆς ὕλης, φέ-
ρεται ὑπὸ τοῦ ἀκαταβλήτου ρεύματος τῆς
μνήμης ὡς καὶ ὑπὸ τῆς συνηθείας, ἐν
τοῖς μέρεσιν, ἐνθα ἔζησεν ἢ ἐν τῷ τάφῳ,
ἐνθα ἀναπαύεται τὸ θνητὸν του σώμα,
μεθ' οὗ ἐν τῇ ζωῇ ἡ ψυχὴ διεμοίρασε
θλίψεις, ἀγῶνας καὶ ἀπολαύσεις.

Καθ' ἡμᾶς, τὸ ἐνδοξόν παρελθόν τῆς
Αἰγύπτου, τῆς Ἀσσυρίας, τῆς Ἑλλάδος
καὶ τῆς Ρώμης, οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ἢ
νεκρὸν γράμμα διὰ τοὺς σοφούς· τὰ δὲ
μουσεῖα καὶ αἱ συλλογαί, αἵτινες ὑπὲρ-
πληροὶ κατάκεινται ἐν ταῖς πόλεσιν ἐκ
τῶν ἀριστουργημάτων τῆς ἐποχῆς ἐκεί-
νης, οὐδὲν ἐνδιαφέρον προκαλοῦσιν ἢ μόνον
τὴν προσοχὴν τῶν ἐρασιτεχνῶν καὶ
θιασωτῶν τοῦ ὠραίου καὶ τοῦ καλοῦ.
Ἄλλ' ὅμως ἐκεῖ εἰς τὰ παρουσιαζόμενα
σχήματα ὑπάρχει τι θετικώτερον· *μία ζωσα
πραγματικότης* ἐξελλίσσεται πρὸ τῶν ἐκπάγ-
λων ὀφθαλμῶν μας, ὁπότεν ἐτάζομεν τὰ
ἀριστουργήματα ταῦτα, ζωογονούμενα ὑ-
πὸ τῆς παντοδυνάμου πνοῆς τοῦ Πνεύ-
ματος ἐκείνου, ὅπερ ἀνεζωπύρωσε τὰ τέως
σωματικά αὐτῶν πρότυπα.

Πολυάριθμα καὶ ποικίλα πειράματα
ἀπέδειξαν, ὅτι αἱ ἐκδηλώσεις τῶν Πνευ-
μάτων ἐν τοῖς συχνάζομένοις ὑπ' αὐτῶν
μέρεσιν εἰσὶν εὐκολώτεραι ὁσάκις αἱ συν-
θῆκαι τῶν θέσεων τούτων διητηρήθησαν
ἀπαράλλακτοι ὡς εἶχον κατὰ τὴν γῆινον
διαμονὴν αὐτῶν, ἐκεῖσε. Τὰ πνεύματα
εὐχαριστοῦνται πολὺ νὰ μένωσι πλησίον
τῶν ἀγαπητῶν αὐτῶν μερῶν καὶ ἀτόμων

(*) Χωρῖον, ἐφ' οὗ ἀνήγειρε Λουδοβίκος ὁ ΙΔ', ἀ-
νάκτορον, μέγαρον καὶ σκιάδας.

παρ' οἷς διεδραμάτισαν τὸ πλεῖστον μέρος τῆς γνῆνης ζωῆς των. Ἀλλὰ καὶ ἠθέλεν εἶσθαι πλάνη νὰ νομίζη τις, ὅτι ἀληθῆς ὑλικὸς δεσμὸς συνδέει ἐπὶ πολλὴν ἐτι χρόνον μετὰ θάνατον τὴν ψυχὴν πρὸς τὸ σῶμα ἢ πρὸς τὰ μέρη, ἐνθα ὡς ἐπὶ τὸ πλὴν ἡγάπα καὶ διέμενον.

Ὁ ἠθικὸς δεσμὸς, ἡ καθαρῶς πνευματικὴ συμπαθεῖα μόνη ἐκείνη ταύτην πρὸς τὰ μέρη, ἐνθα συναντῶνται ἐπι κατὰ συνθήκην καὶ ἀνάγκην οἱ φίλοι καὶ συγγενεῖς αὐτῆς.

Ἡ Βίβλος δίδωσιν ἡμῖν ἄλλως τε τὰ μάλλον ἀξιοσημεῖωτα δείγματα τῶν σχέσεων τῆς ψυχῆς πρὸς τὸ σῶμα μετὰ θάνατον, διὰ τῆς ἀναγραφῆς τοῦ τελεσθέντος θαύματος ὑπὸ τῶν ὁσίων τοῦ διασήμου προφήτου Ἐλισσαίῃ, ἐχοῦσης ὡς ἐξέφης: «Τὸν Ἐλισσαίῃ ἀποθανόντα, ἐνεταφιάσαν. Τὸ δ' ἐπόμενον ἔτος στρατιαί τινες Μοαβιτῶν εἰσέδυσαν ἐν τῇ πόλει. Συνέβη δὲ ὡστε, καθ' ἣν ὄραν ἐνεταφιάζον ἀνθρώπων τινα, προσήλθον ἐκεῖ στρατιῶται, οἵτινες ἔκρυψαν τὸ πτώμα τοῦτο ἐν τῷ τάφῳ τοῦ Ἐλισσαίῃ, μόλις ὅμως ἤγγισε τοῦτο τὰ δατὰ τοῦ Ἐλισσαίῃ, ἐπαρήλθεν ἐν τῇ ζωῇ καὶ ἀνηγήθη ἐπὶ τῶν ποδῶν του.»

Εἶναι πλάνη τὸ νομίζειν, ὅτι τὰ βιβλικὰ ταῦτα θαύματα εἰσὶ φαινόμενα ἐντελῶς ἐξαιρετικὰ, καθόσον ταῦτα συνέβησαν συνεχέστερον ἢ ὅσον φαντάζεται τις, ἀλλ' οἱ τῶν ἡμερῶν μας ἰσχυροί, βεβυθισμένοι ὄντες ἐν τῷ ὑλισμῷ, ἀπώλεσαν τὴν αἰσθησὶν καὶ τὴν δύναμιν τῆς παρατηρήσεως.

Τὸ θαύμασιον φαινόμενον τῆς ἀναστάσεως τοῦ Λαζάρου ἐγένετο μόλις ὁ Ἰησοῦς προσελθὼν παρὰ τῷ τάφῳ του, διέταξε ν' ἀνεγείρωσιν τὸν ἐπ' αὐτοῦ λίθον. Εἶναι δ' ἄλλως τε γνωστόν, ὅτι ὁ Ἰησοῦς αὐτὸς ἐνεφανίσθη κατὰ πρῶτον μετὰ τὴν ἐνδοξὸν του ἀνάστασιν τῇ Μαρία Μαγδαληνῇ, (κατὰ τὸν Ἅγ. Ἰωάννην,) παρὰ τῷ τάφῳ αὐτοῦ.

Τὸ δὲ περὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς σαρκὸς χριστιανικὸν δόγμα δὲν προὑποτίθην ἄναγκαίως τὴν συνέχειαν μυστηριῶδους δεσμοῦ μεταξὺ ψυχῆς καὶ τοῦ νεκροῦ σώματος ἐξ ἀνάγκης ἀπορρέοντος ἐκ τῆς ἐπικρατούσης συμπαθείας τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸ ἄλλο.

Ὁ Πορφύριος (ἐν τῷ περὶ ἐγκρατείας βιβλ. Β'. κεφ. 43) λέγει, ὅτι οἱ Αἰγύπτιοι ἀνεκάλυψαν τὸ λογικόν, ὅπερ ἡ πείρα τοῖς ἐδίδαξεν. Εἶναι δὲ τοῦτο ἡ συμπαθεῖα τῆς ψυχῆς τῶν ζῶων καὶ τῶν ἀνθρώπων διὰ τὰ ἀποχωρισθέντα ἐξ αὐτῶν σῶματα· οἱ δὲ θεολόγοι, οἵτινες ἐδι-

δάχθησαν τὰ μυστήρια ταῦτα, γνωρίζουσι μεθ' ὁποίας εὐχαριστίας εὐσεβῶς ἀξιοῦσιν αὐτὰ. καθόσον ὑπάρχει ἐν τῷ σῶμα ἰδιαίτερα ἀπορρητος ἀρετὴ, ἥτις προσελκύει τὴν ψυχὴν, ἥτις ἄλλοτε διέμενον ἐν τούτῳ.

Ὅπταν δὲ ἡ ψυχὴ ζῶου τινὸς ἀποχωρίζεται βία τοῦ σώματος του, δὲν ἀπομακρύνεται ἐκεῖθεν, ἀλλὰ παραμένει πλησίον του. Τοῦτ' αὐτὸ συμβαίνει καὶ διὰ τὰς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων, οὗς βίαιος θάνατος ἠθέλεν ἀφαιρέσει αὐτοῖς τὴν ζώον μένουσι παρὰ τοῖς σώμασι καὶ εἶναι λόγος, ὅστις δέον νὰ ἐμποδίζη τὴν αὐτοκτονίαν. Ὅπταν λοιπὸν φονεῖται τις ζῶα, αἱ ψυχαὶ των εὐχαριστοῦνται νὰ μένωσι παρὰ τοῖς σώμασιν. ἄτινα ἀναγκάζουσι ταύτας νὰ ἐγκαταλείψωσι καὶ οὐδὲν δύναται νὰ τὰς ἀπομακρύνῃ ἐκεῖθεν, καθόσον συγκρατοῦνται ἐκ συμπαθείας. Πολλάκις δὲ εἶδον τοιαύτας ἀναστεναζούσας παρὰ τοῖς σώμασιν αὐτῶν. Διὰ τοῦτο οἱ θέλοντες νὰ δεχθῶσι ψυχὰς ζῶων, ἐπισταμένων τὸ μέλλον, τρώγουσι τὰ κυριώτερα μέρη αὐτῶν, οἷον τὴν καρδίαν τῶν κοράκιων, τῶν ἀσπαλάκων καὶ τῶν ἱεράκων. Ἡ ψυχὴ τῶν μακροχρονίων τούτων ζῶων εἰσδύει ἐν αὐτοῖς ταῦτοχρόνως τῇ χρήσει τῶν τροφῶν αὐτῶν καὶ χρησιμοδοτοῦσιν ὡς θεότητες.

«Αἱ ψυχαὶ τῶν μὴ εὐρισκομένων πλέον ἐπὶ τῆς γῆς διαμένουσι παρὰ τοῖς πτώμασιν αὐτῶν καὶ ταύτας μεταχειρίζονται οἱ μάγοι εἰς τὰς ἐργασίας των, ὑποχρεούντας αὐτὰς νὰ τοῖς ὑπακούωσιν, ὁπταν γίνωνται κύριοι τοῦ νεκροῦ σώματος των, ἢ μέρους αὐτοῦ.

Ἄλλως τε πρὸς ἀποφυγὴν τῶν καταδιώξεων τῶν ἐνοχλητικῶν πνευμάτων καὶ πρὸς ἀποτροπὴν τῆς προσελεύσεως τῶν μοχθηρῶν, οἵτε ἱερεῖς καὶ θεῖοι διατάσσουσιν τὴν ἀπομάκρυνσιν τῶν ἀνθρώπων ἐκ τῶν τάφων. (Κεφ. 50, βιβλ. Βον).

Διὰ τὸν λόγον τούτον οἱ πυθαγόρειοι ἀποφεύγουσι τὴν χρῆσιν κρεάτων, ἵνα μὴ πληρῶνται ἀκαθαρσιῶν καὶ μὴ γίνωνται ὁ τάφος τῶν τεθνεώτων σωμάτων τῶν ζῶων.

«Οἱ πυθαγόρειοι ἀνηξίωσαν ὡσαύτως τὴν διὰ τῆς παρατηρήσεως τῶν ἐντοσθίων τῶν ζῶων μαντείαν, καθόσον ἐπίστευον, ὅτι ὁπταν θὰ περιέπιπτον εἰς δυσάρεστον θέσιν, τὰ κατὰ πνεύματα θὰ ἔσπευδον εἰς βοήθειάν των καὶ θ' ἀπεκάλυπτον αὐτοῖς τὸ μέλλον, εἴτε δι' ὁραμάτων, εἴτε διὰ προαισθήσεων καὶ ὅτι θὰ ἐπληροφόρουν ἅμα αὐτοῖς ὅ, τι ἔδει ν' ἀποφύγωσιν».

Τὰ πνεύματα διατηροῦσιν ἐνίοτε ὡσαύ-

τως στενὰς συμπαθείας πρὸς τινὰ ἀντικείμενα, ἄτινα τοῖς ἀνήκον καὶ ἠγάπων πολύ. Ἡ δὲ Βίβλος, ἡ ἱερὰ αὕτη συγγραφή, ἥτις ἱκανοποιεῖ πληρέστατα ἀπάσας ἡμῶν τὰς ἠθικὰς καὶ διανοητικὰς βλέψεις, παρέχει ἡμῖν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τούτου νέον καταπληκτικὸν παράδειγμα. ὀμιλοῦσα περὶ τοῦ θαύματος, ὅπερ ὁ περιφημὸς μαρτύρος τοῦ μεγάλου προφήτου Ἠλία ἐνήργησε μετὰ τὴν ἀνύψωσιν του, ἐν τῷ Δευτέρῳ βιβλίῳ περὶ «Βασιλέων».

Ἴδου τὸ ἀξιοσημεῖωτον χωρίον: «Ὁ Ἐλισσαίῃ ἔλαβε τὸν μανδύαν τοῦ Ἠλία, ἐπλῆξε τὰ ὕδατα καὶ εἶπε: Ποῦ ὁ αἰώνιος, ὁ τοῦ Ἠλία Θεός, αὐτὸς ὁ Αἰώνιος; Καὶ ἐπλῆξ ἑλοῖπὸν τὰ ὕδατα, δι' ὧν διχοτομηθέντων, διπλήθεν ὁ Ἐλισσαίῃ» Τὸ θαῦμα τοῦτο ἐνέχει καταπληκτικὴν ὁμοιότητα πρὸς τὰ φυλακτὰ (χαϊμαλιά), περὶ ὧν ἀναφέρεται ἐν ταῖς Πράξεσι τῶν Ἀποστόλων».

Ἴδου τὸ χωρίον: «Καὶ ὁ Θεὸς ἐποίει θαύματα περίεργα διὰ τῶν χειρῶν τοῦ Παύλου, οὕτως ὡστε ἐκόμιζον ἐπὶ τῶν ἀσθενῶν τὰ μανδύα καὶ τὰ ἐνδύματα, ἅτινα εἶχον ἐγγίσει τὸ σῶμα του καὶ ἐθεραπεύοντο ἐκ τῶν νόσων αὐτῶν, τὰ δὲ πονηρὰ πνεύματα ἀπήρχοντο.» (Ἐπεται τὸ τέλος)

Η ΑΝΑΚΑΛΥΨΙΣ ΤΟΥ ΦΩΣΦΟΡΟΥ

Εἶναι πολὺ παράδοξος ἡ ἱστορία τῆς ἀνακαλύψεως τοῦ φωσφόρου, καθόσον ἀποδείκνυσιν ἀκριβῶς αὕτη διὰ τίνος μυστηρίου περιβάλλοντο οἱ τότε περιφημοὶ καταστάτες ἀληχμισταί.

Ὁ φῶσφορος ἀνεκαλύφθη τῷ 1669 ἐν Ἀμβούργῳ, ὑπὸ τοῦ Βράνδ, κτεστραμμένου ἐμποροῦ, ὅστις ἐπεδίετο εἰς τὴν ἰατρικὴν, εἰς ἣν κατεγίνοντο συστηματικῶς οἱ ἀληχμισταί.

Εἰς τῶν μεγαλύτερων ἰδιοφυῶν τῷ 17, αἰῶνος, ὁ Ἰωάννης Κῦνκελ, διερχόμενος τότε τοῦ Ἀμβούργου, ἤκουσε νὰ ὁμιλῶσι περὶ τοῦ θαιμασίου τούτου σώματος, ὅπερ ἐλαμπεν ἐν τῷ σκότει. Ζητήσας δὲ νὰ ἴδῃ τεμάχιόν τι ἐξ αὐτοῦ, ἠρώτησε νὰ μάθῃ περὶ τῆς κατασκευῆς του παρὰ τοῦ Βράνδ, ἣν ὅμως οὗτος ἠρνήθη νὰ τῷ μεταδώσῃ.

Ὁ Κῦνκελ ὀλίγον χρόνον μετὰ τοῦτο ἔγραψεν εἰς τινὰ φίλον του, Κράφτ ὀνομαζόμενον, ἀγγέλλων αὐτῷ τὴν ἀνακάλυψιν. Οὗτος δὲ χωρὶς νὰ τῷ ἀπαντήσῃ, ἔσπευσεν αὐθροῖ ἐς Ἀμβούργον, ὅπως ἴδῃ τὸν Βράνδ καὶ ἀγοράσῃ τὸ μυστικόν του. Ὄντως δὲ ἐπλήρωσεν αὐτὸν 750 φράγκα περίπου καὶ μετέβη εἰς Ἄγγλιαν, ὅπου ἐκέρθησε πολλὰ χρήματα διὰ τῆς ἐπιδείξεως τοῦ φωσφόρου ὡς περιέργου ἀντικειμένου.

Ὡς δὲ πάντες καὶ ὁ διάσημος χημικὸς φυσιολόγος Ἄγγλος Boyle εἶδε τὸν φῶσφορον τούτον καὶ εἰς ἀλλαγὴν μυστικῶ τινος, ὅπερ τῷ μετέδωκε, διηγέται, ὅτι ὁ Κράφτ τῷ ἔδωκε μικρὰν ἑνδείξιν, εἰπῶν αὐτῷ, ὅτι ἡ κυριώτερα οὐσία τοῦ φωσφόρου τοῦ ἴστο ἀπράγμα τι, ὅπερ ἀνήκει τῷ ἀνθρωπίνῳ σώματι. Τῇ βοήθειᾳ δὲ τῆς μόνης ταύτης ἑνδείξεως, ὁ Boyle κατώρθωσε νὰ κατασκευάσῃ τοιοῦτον καὶ οὕτως ἔσχε τὴν τύ-

χην πρῶτος νὰ δώτῃ τὴν περιγραφὴν ἐν μιᾷ τῶν συγγραμμάτων του.

Ἐν τῷ διαστήματι δὲ τούτῳ, ὁ Künckel, ἐκμανεῖς, διότι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τοῦ καλοῦ φίλου του Κράφτ, ἐτέθη εἰς ἐνεργεῖαν τῆς κατασκευῆς τοῦ φωσφόρου διὰ μόνης τῆς ἐνδείξεως, ἣν κατέσχε καὶ ὁμοίως ἐκείνης ἣν εἶχε λάβει ὁ Boyle ἀπὸ τοῦ Κράφτ, ὅτι ὁ Βράνδ εἶχεν ἐπὶ πολλὸν καταγίνει ἐπὶ τῶν οὐρῶν. «Οὐδὲν ἔδραπνησα, ἔγραψε καὶ μετὰ τινὰς ἐβδομάδας ἐλογιζομένη καὶ ἐγὼ εὐτυχῆς, ὅτι ἀνεκάλυφα τὸν φῶσφορον».

Τὸ δὲ μυστικὸν τοῦτο τοῦ Βράνδ ἐγένετο μετ' ὀλίγον τοσοῦτον κοινόν, ὡστε ὁ γερμανὸς οὗτος δόκτωρ ἐπώλησεν αὐτὸ εἰς ἄλλους ἀντὶ 10 ταλλήρων (περίπου 35 φρ). «Τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἐπράξα ὅ, τι οὐδέ τις μέγχι τοῦδε ἐπράξεν, ἔλεγε οὗτος, διότι ὁ ἐμὸς φῶσφορος εἶναι καθαρὸς, διαυγῆς καὶ μεγάλης ἐντάσεως. Ἄλλ' ἔπαυσα ἤδη, καθόσον ἡ κατασκευὴ του παρουσὶάζει πολλοὺς κινδύνους».

Τοιαύτη εἶναι ἐν συντομίᾳ ἡ ἱστορία τοῦ φωσφόρου περὶ τῆς κατασκευῆς καὶ τῶν θαυμασιῶν ἰδιοτήτων τοῦ ὁποίου δὲν ὑπάρχει πλέον λόγος νὰ ἐκπληρωθῆ μεθ' ἡμῶν ἡμερῶν. Ὡς δὲ καὶ τότε οὕτω καὶ νῦν παρασκευάζεται «διὰ τίνος συστατικῶ τοῦ ἀνθρωπίνου σώματος» καὶ μάλιστα τῶν ζῶων, ἦτοι διὰ τῶν ὁσίων, ἅτινα περιέχουσι πολὺ περισσότερον φῶσφορον τῆς ἑτέρας ἀνθρωπίνης οὐσίας.

Ὁ φῶσφορος ἀπαντάται καὶ ἐν διαφόροις ὄρυκτοις ὑπὸ τὴν μορφήν φωσφορικῆς ὀξέως, οἷον ἀπατίτου, φωσφορίτου, κτλ. Παράγεται ὅμως κυρίως ἐξ ὁσίων, ἀπερ ἀπανθρακούονται καὶ υποβάλλονται εἰς τὴν ἐπίδρασιν θεϊκοῦ ὀξέως. Ἡ οὕτως ἐσχηματισμένη φωσφορικὴ ἀσθετος ἀναμιγνύεται μετὰ κόπωσης ξυλανθράκων καὶ πυρακτοῦται ἐντὸς κερατῶν χυτοσιδηρῶν ἢ ὑαλίνων, ὅτε παράγονται ἄτμοι φωσφορικοὶ, συλλεγόμενοι καὶ ψυχόμενοι ὑπὸ τὸ ὕδωρ. Συμπεπηγμένως εἶτα εἰς μορφήν ραβδίων φυλάττεται ἐπίσης ὑπὸ ὕδωρ ἕνεκα τοῦ κινδύνου τῆς αναφλέξεως. Ἴνα ληφθῇ ὁμοῦ χημικῶς καθαρὸς, ἀπαιτοῦνται ἐπανειλημμέναι ἀποστάξεις ἐν ὅσων ἐνεστὶ χαμηλότερα θερμοκρασία.

Ὁ κοινὸς ἢ κίτρινος φῶσφορος εἶναι σῶμα στερεὸν ἡμιδιαφανές, ἀπαλὸν ἐν τῇ συνήθει θερμοκρασίᾳ, σκληρὸν δὲ καὶ εὐθραυστον ἐν τῷ φύξει. Ἐν τῇ συνήθει θερμοκρασίᾳ ἐξατμίζεται ἐν τῷ ἀέρι καὶ ἐκπέμπει ἄτμοις λευκοῖς, εἰδικῆν ὁσμὴν ἔχοντάς καὶ λάμποντας ἐν τῷ σκότει, ὡς ἐκ τῆς συμβαινοῦσης ὀξείδωσας. Ἐν τῷ ἀέρι θερμοκρασίᾳ μέχρι 500 ἀναφλέγεται ὑπὸ λαμπρῶν λευκῶν φῶς. Ὁ δὲ ἀμωρφὸς ἢ ἐρυθρὸς φῶσφορος λαμβάνεται ἐκ τοῦ κοινῆ, εἶναι ἀδιάλυτος ἐν οἷσδήποτε ὑγρῷ, δὲν μεταβάλλεται ἐν τῷ ἀέρι, οὔτε εἶναι δηλητηριώδης· χρησιμεύει δὲ κυρίως πρὸς κατασκευὴν τῶν πυροῶν τῆς ἀσφαλείας.

Ὁ φῶσφορος καὶ πολλὰ τῶν ἐνώσεων αὐτοῦ εἶναι σφοδρὰ δηλητήρια. Μετὰ τὴν κένωσιν τοῦ στομάχου δι' ἐμετικῶν εἶναι ἀντιφάρμακα τὰ βλενώδη ποτὰ καὶ τὸ ὡλεούωμα, ὡς καλύπτοντα τὰ δηλητήριον καὶ ἡ κεκαυμένη μαγνησία, ὡς συνδύεζομένη μετὰ τοῦ φωσφορικοῦ ὀξέως πρὸς δυσδιάλυτον ἐν τῷ ὄργανισμῷ οὐδέτερον φωσφορικὸν ἀσβεστίον.

Ἀναπτόμενος ἐπὶ τῆς ἐπιδερμίδος, παράγει βλάβη καὶ δυσίατα ἐγκαύματα, διαθιθροσκομένου τοῦ δερμάτος ὑπὸ τοῦ ἀναπτυσσομένου κατὰ τὴν καὸσιν φωσφορικοῦ ὀξέως. Πρὸ παντός τὸ ἐγκαύμα δέον νὰ πλύνηται διὰ διαλύματος ἀμμωνιάς αραιῆς.

Κοινῶς γίνεται χρῆσις τοῦ φωσφόρου πρὸς καταστροφὴν τῶν κατοικιδίων μωῶν. Ἡ κυριώτερα ὅμως ἐφαρμογὴ τοῦ φωσφόρου γίνεται εἰς τὴν δι' αὐτοῦ κατασκευὴν τῶν φωσφορικῶν πυροῶν.

Ἐν τῇ ἰατρικῇ χρησιμεύει εἰς μικρὰς δόσεις ὑπὸ μορφήν φωσφοροῦχοῦ αἰθέρος, ὡς διεγερτικὸν εἰς νευρικὰ νοσήματα.

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΚΘΕΣΙΝ

Ἡ Διεθνὴς Ἐκθεσις, ἡ ἔγκαινιασθεῖσα ἑσχάτως εἰς τὸ Ζάππειον μέγαρον, εἶνε πρώτη μὲν ἐκ τοῦ διεθνούς αὐτῆς χαρακτηρισμοῦ, πέμπτη ἔμως ἐὰν λάβωμεν ὑπ' ὄψιν τὰς τελεσθεῖσας εἰς διαφόρους ἐποχὰς Ὀλυμπιακὰς ἐκθέσεις, αἱ ὁποῖαι ἔφερον χαρακτηριστὰ ἀπλῶς πανελλήνιον.

Τὰς Ὀλυμπιακὰς αὐτὰς ἐκθέσεις εἶχεν ἰδρῦσει διὰ γενναίας χορηγίας ὁ ἀοιδίμος Εὐαγγέλης Ζάππας, ὄρισας τὴν τέλει αὐτὴν κατὰ τετραετίαν, κατὰ τὸ χρονικὸν δηλοδὴ διάστημα τῶν ἀρχαίων Ὀλυμπιάδων. Ἀλλ' ἡ ὁργάνωσις Ἐκθέσεων, οὐδὲν ἕτερον χαρακτηρὸς, ὄχι μόνον εἰς νεοπαγῆς βασιλείων, ἀλλὰ καὶ εἰς κράτος προηγμένης βιομηχανίας, δὲν εἶνε κατορθωτὴ εἰς τόσον βραχέα χρονικά διαστήματα, διὰ τοῦτο δὲν κατορθώθη νὰ ἐκπληρωθῇ ἡ ἐπιθυμία τοῦ ἰδρυτοῦ, οὔτε διὰ τὴν κατ' Ὀλυμπιάδας ἐπανάληψιν, οὔτε κὰν διὰ τὴν ἐξακολούθησιν τοῦ ἔργου, τὸ ὅποιον μὲν τόσας καλὰς ἐλπίδας εἶχεν ἐγκαινιασθῆ ἐπὶ τοῦ πρώτου βασιλέως τῆς Ἑλλάδος κατὰ τὸ ἔτος 1859. Τέσσαρες μόνον Ὀλυμπιακαὶ ἐκθέσεις ἐτελέσθησαν, ἡ πρώτη κατὰ τὸ ἔτος 1859, ἡ δευτέρα κατὰ τὸ ἔτος 1870, ἡ τρίτη κατὰ τὸ 1875 καὶ ἡ τετάρτη κατὰ τὸ 1889. Αἱ ἐκθέσεις αὗται εἶχον χαρακτῆρα πανελλήνιον. Οἱ ἐκθέται ἦσαν Ἕλληνες, τὰ ἐκθέματα δ' εἶχον προέλευσιν ἀπὸ πᾶσαν γωνίαν τῆς δούλης ἢ ἐλευθέρως Ἑλλάδος. Κατ' οὐσίαν αἱ ἐκθέσεις αὗται ἦσαν ἀπλῶς ἑλληνικαί. Ἐννενηνταπέντε τοῖς ἑκαστὸν ἐκ τῶν ἐκθετῶν καὶ τῶν ἐκθεμάτων προήρχοντο ἀπὸ τὸ ἐλευθέρων βασιλείων. Ἀσθενεστάτη δὲ ὑπῆρξεν ἡ συμμετοχὴ ἐκ τῆς ἄλλης ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς.

Κατὰ τοῦτο ἔχει σημασίαν ἡ ἐγκαινιασθεῖσα ἑσχάτως Διεθνὴς Ἐκθεσις, ἐπὶ δὲ ἀπὸ τῆς πρώτης ἰκανοῦ ἀριθμοῦ Ἑλλήνων βιομηχάνων τῆς Ἀνατολῆς λαμβάνει μέρος εἰς ἐκθεσιν τελουμένην εἰς τὰς Ἀθήνας. Τοῦτο ἡμεῖς θεωροῦμεν, ὅτι ἔπρεπε νὰ εἶνε κύριος σκοπὸς τῶν διοργανωτῶν τῆς Διεθνούς Ἐκθέσεως. Εἶνε γνωστὸν, ὅτι βαθεῖς οἰκονομολόγοι καὶ κοινωνιολόγοι ἐπολέμησαν τὰς Ἐκθέσεις, ἐτόνισαν τὰ κακὰ αὐτῶν ἀποτελέσματα καὶ ἄλλοι μὲν τούτων ἐκηρύχθησαν ὑπὲρ τῶν ἐδικῶν ἐθνικῶν ἐκθέσεων, ἄλλοι δὲ ἀπόλυτως ἐπρότειναν τὴν καταργήσιν τῶν Ἐκθέσεων, αἱ ὁποῖαι κατ' αὐτοὺς εἶνε παλαιὰν διὰ τὴν ἐποχὴν ἐπιμόνη, ὅπως παλαιὰ καὶ ἀσυμβίβαστοι πρὸς τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς ἐκηρύχθησαν αἱ πανηγυρικαὶ ἐμπορικαὶ ἀγοραὶ (foires) περὶ τὰ μέσα τοῦ παρελθόντος αἰῶνος. Ἡ κίνησις τῆς ἐποχῆς, παρατηροῦσιν οἱ ὑπέρμαχοι τῶν θεωριῶν τούτων, εἶνε ἐιδικοποίησις τῆς βιομηχανίας καὶ γενικοποίησις τοῦ ἐμπορίου.

Κάθε βιομηχανὸς τείνει εἰς τὴν κατασκευὴν ἐνός μόνον προϊόντος ἢ πολλῶν μικρῶν ἀριθμῶν προϊόντων, διὰ τὰς κάμη καλλίτερα, περισσότερα καὶ εὐθυνότερα· κάθε ἐμπορὸς ἀπ' ἐναντίας ἀποβλέπει εἰς τὴν συγκέντρωσιν ἐμπορευμάτων ὅσον τὸ δυνατόν διαφόρων, διὰ νὰ πωλῆσιν περισσότερα, ταχύτερα καὶ εὐθυνότερα. Ἡ τάξις αὐτῆς τοῦ ἐμπορίου, ἡ τελειοποίησις τοῦ ὁργανισμοῦ αὐτοῦ πρὸς ὡφέλειαν τοῦ ἀγοραστοῦ καὶ τὰ συμπληρούμενα μέσα τῆς συγκοινωνίας ἐξυπηρετοῦν τοὺς σκοποὺς, οἱ ὁποῖοι ἀλλοτε ὑπηγόρευον τὰς Ἐκθέσεις, χωρὶς νὰ ὑπάρχῃ ἀνάγκη ὅπως ὑφιστάμεθα τὰς κακὰς αὐτῶν συνέπειας, ἧτοι ἀναστολὴν ἀγορῶν ἐπὶ μακρὸν διάστημα τεσσάρων ἢ πέντε ἐτῶν πρὸ τῆς προκηρυχθείσης Ἐκθέσεως, ἀμνηστίαν τοῦ ἀγοραστοῦ μὴ ἔχοντος τὰ στοιχεῖα, οὐδὲ δυναμένου νὰ κάμη τὴν ἐκλογὴν πρὸ τῆς ποικιλίας τῶν ἐκθεμάτων, ὑπε-

ρόγκους δαπάνας ἐν σχέσει πρὸς τὰ ἔσοδα, ἐξ οὗ καὶ ἡ πώχαισις τόσων Ἐκθέσεων, συμφυρμὸν ἀρχιτεκτονικῶν ρυθμῶν, καταπονούντα καὶ ἐπιφέροντα σύγχυσιν εἰς τὸν θεατὴν κτλ. Δὲν πρόκειται νὰ εἰσελάβωμεν εἰς τὴν θεωρητικὴν αὐτὴν συζήτησιν. Τὸ ζήτημα δι' ἡμᾶς ἀπέχει πολὺ τοῦ νὰ εὐρίσκειται εἰς τοιαύτην ὠρίμανσιν.

Ἀπεναντίας μάλιστα οὐδεὶς θέλει σοβαρῶς διαλογισθῆναι νὰ θέσῃ ἐν ἀμφιβάλλῳ τὴν σπουδαιότητα, τὴν ὁποίαν θὰ ἔχουν καὶ σήμερον καὶ διὰ τὸ ἐμπροσθεν ἡμῶν μέλλον ἐπιτυχῶς διοργανούμεναι Ἐκθέσεις εἰς τὰς Ἀθήνας. Τὰ ὠφελήματα ταῦτα προσδοκῶμεν ἐκ τῆς Ἀνατολῆς διὰ τὰ βιομηχανικά κυρίως ἐμπορεύματα ἡμῶν. Εἶνε ὀνειδιστικόν, ὅτι ὑπὸ τὴν ἐπιτομὴν τοῦ βιομηχανικοῦ πολιτισμοῦ ὑπερτεροῦμεν τῶν περισσοτέρων ἀνατολικῶν χωρῶν. Ἐὰν εἰς τοῦτο ληφθῇ ἐπὶ πλέον ὑπ' ὄψιν, ὅτι εὐρισκόμεθα ἐγγύτατα τῶν ἀγορῶν τούτων, ὅτι ἔχομεν εἰς ἐξυπηρέτησιν ἰσχυρὸν στόλον ἐμπορικῆς ναυτιλίας καὶ δισπαρμένες εἰς πᾶν σημεῖον ἐμπορικῆς κινήσεως τῆς Μεσογείου ἑλληνικαὶ Παρισιαί, δυνάμεθα μὲν τινος ἐλπίδος ν' ἀναμένωμεν, ὅτι οἱ ἀνατολικοὶ λιμένες θ' ἀποδώσι τόποι κατευθύνσεως προϊόντων τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας. Ὑστεροῦντες εἰς τὴν ἐμπορικὴν ἀγωγὴν καὶ τὴν ἐμπορικὴν κίνησιν, κατὰ τὸ πνεῦμα τῆς ἐποχῆς, δὲν κατορθώσαμεν νὰ κερδίσωμεν τὰς ἀγορὰς ταύτας, εἰς τὰς ὁποίας εἶνε πολὺ περιωρισμένως γνωστὰ τὰ προϊόντα τῆς ἑλληνικῆς βιομηχανίας. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον βλέπομεν, ὅτι εἰς τὴν Μικρὰν Ἀσίαν εἰσάγονται ἀπὸ μακρινὰς ἀγορὰς τῆς Δύσεως ἐμπορεύματα τινά, ὅπως κοινῆς ποιότητος ὑφάσματα, κοῖνοι σάπωνες, μάρμαρα ἀκόμη κατεργασμένα καὶ ἄλλα εἶδη, τὰ ὁποῖα ἀναντιρρήτως εὐθυνότερα καὶ ταχύτερα θὰ μετεφέροντο ἐκ Πειραιῶς ἐκεῖσε. Καλῶς ἐπομένως διοργανωμένη ἑλληνικὴ Ἐκθεσις, προσελκύνουσα ἐκθέτας καὶ ἐπισκεπτάς ἐκ τῆς Ἀνατολῆς, θὰ εἶχεν ὡς ἀμεσον ἀποτέλεσμα τὸ ἀνοιγίμα ἀγορῶν τῆς Μεσογείου εἰς τὴν κατανάλωσιν ἑλληνικῶν βιομηχανικῶν προϊόντων. Ἄνευ τούτου ἀλλὰ μὲν ἑλληνικαὶ βιομηχανίαί θὰ περιέλθωσιν εἰς στάσιμον θέσιν, ἀλλὰ δ' εἰς μαρσισμὸν ἐντὸς τῶν στενῶν ὁρίων τοῦ κράτους. Τοιαύτης δὲ σημασίας δύναται νὰ εἶνε Ἐκθεσις διοργανουμένη εἰς τὰς Ἀθήνας. Δὲν ἔχομεν βεβαίως τὴν ἀξίωσιν νὰ περιμένωμεν παρόμοια ἀποτελέσματα ἀπὸ Ἐκθεσιν διοργανωθεῖσαν ὑπὸ ἰδιωτῶν καὶ ἐντὸς βραχυτάτου σχετικῶς χρονικοῦ διαστήματος. Ἡ διοργανωθεῖσα αὕτη Ἐκθεσις ὡς διεθνὴς εἶνε πολὺ ὀλιγον σημαντικὴ — 1400 τετραγωνικά μέτρα καταλαμβάνει ἀπέναντι τῶν 392.000 τῆς διεθνούς τῶν Παρισίων, — ὡς πανελλήνιος ὁμῶς εἶνε μεγαλειότεραν σημασίαν, ὅπως βλέπη τις εἰς τὴν λεπτομερεστέρην ἐξέτασιν τῶν ἐκθεμάτων.

Ἡ μεγαλειότερα αὕτη σημασία δὲν συνίσταται εἰς τὸν ἀριθμὸν τῶν Ἑλλήνων ἐκθετῶν — κατὰ τὰς Ὀλυμπιακὰς Ἐκθέσεις περὶ τοὺς 1,000 ἐκμαίνοντο οἱ ἐκθέται τοῦ ἐλευθέρου βασιλείου, ἐνῶ σήμερον δὲν ὑπερβαίνουσιν τοὺς 450 — οὔτε κὰν τῶν ἐκθεμάτων, ἀλλ' εἰς τὸ ποῖόν αὐτῶν. Ἐπὶ πλέον εἶχε καὶ τοῦτο τὸ ἰδιόζον ἡ Ἐκθεσις αὕτη, ὅτι εἶνε κυρίως βιοτεχνικὴ καὶ βιομηχανικὴ, ἐνῶ αἱ τελευταῖαι Ὀλυμπιακαὶ περιέκλειον ἰκανὸν ἀριθμὸν γεωργικῶν καὶ κτηνοτροφικῶν προϊόντων. Τὸ γεγονός τοῦτο ἀποδοδόμεν εἰς τὴν ἀτελῆ διαφήμισιν τῆς Ἐκθέσεως, ἰδίως ἐντὸς τῆς Ἑλλάδος, ὅπου μάλιστα διὰ συζήτησεων τῆς Βουλῆς καὶ ἀυθορμητῶν δημοσιευμάτων τῶν ἐφημερίδων ἔγινε γνωστὴ ἡ ὑπαρξις τῆς. Παρὰ τὰς ἑλλείψεις ταύτας ἡ Ἐκθεσις παρουσιάζει ἀπόψεις ἀξίας προσοχῆς καὶ σημειώνει εὐαρέστους

σταθμοὺς τῆς ἑλληνικῆς ἐργασίας, ὅπως ἀποδεικνύεται ἐκ τῆς λεπτομεροῦς ἐξετάσεως τῶν ἐκθεμάτων. Τοῦτο εἶνε ἀρκετὸν νὰ θεωρηθῇ ὅπως δῆποτε ἐπιτυχῆς Ἐκθεσις ἰδιωτικῆς πρωτοδουλίας, ἔχουσα νὰ ὑπερικήσῃ μεγάλας δυσχερείας καὶ προσκόμματα. Σ. Λοβερός

ΠΕΡΙ ΤΥΦΛΩΝ ΑΓΩΓΗΣ

ὑπὸ

ΠΑΝΑΓΗ Ν. Δ' ΒΑΡΗ

ιατροῦ

Ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἡ τῶν τυφλῶν ἐκπαίδευσις καὶ ἀγωγή ἦσαν ἀνατεθειμέναι εἰς τὰς ἰδιαίτερας τῶν οἰκογενειῶν προσπάθειας, ὧν ἢ μόνη προασπασθὸν οὐκ ἔστιν εἰς τὴν βελτίωσιν τῆς ὑγιεινῆς, οὕτως εἶπε, ἀποφύγει τῆς κοταστάσεως τῶν.

Τὸ πρῶτον ἄσυλον, ὅπερ προώρισται νὰ τοὺς δεχθῆ, τὸ νοσοκομεῖον τοῦ *Quinze vingt* δηλ. τὸ νοσοκομεῖον τῶν 300, ἰδρῦθη, κατὰ τινα παράδοσιν, ψευδῆ, ὡς πολλὰ τῶν παραδόσεων, ὑπὸ τοῦ Ἀγ. Λουδοβίκου, κατὰ τὴν ἐκ τῆς Γ' Σταυροφορίας ἐπιστροφῆν του· λέγομεν δὲ ὅτι ἡ παράδοσις αὕτη εἶνε ψευδῆς, διότι ἀνευρίσκωμεν τὴν ὑπαρξίν αὐτοῦ, 20 ἔτη πρὸ τῆς ἐποχῆς ταύτης.

*

*

Μόνον περὶ τὰ τέλη τοῦ προπροεληθόντος αἰῶνος, παρεσχέθη εἰς τὰ δυστυχεῖς ταῦτα πλάσματα τὸ ἀγαθοεργὸν τῆς παιδείσεως.

Τῷ 1783 ἐν τινι τῶν Παρισίων καφφεῖων δωδεκάς τυφλῶν ἐξετέλει μουσικὴν συμφωνίαν, ἐκ τῶν τὰ μάλιστα κακορρυθμῶν μεταξὺ τῶν χλευαστῶν, ἀνὴρ τις ἐφαίνετο περισκεμμένος· ἦτον ὁ *Valentin Haüy*.

Ὁ τυφλός, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, γνωρίζει τ' ἀντικείμενα ἐκ τῆς πρὸς ἀλλήλα διαφορᾶς τῶν μορφῶν αὐτῶν· διατί λοιπόν, δὲν θὰ διέκρινεν τὸ Α ἀπὸ τοῦ Β τὸ Β ἀπὸ τοῦ Ω; Ἐὰν οἱ χαρακτῆρες οὗτοι, καθίσταντο ψηλαφητοί;

Ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ὁ *Haüy* κατεσκεύασε γράμματα, ὁμοιάζοντα πρὸς τοὺς τυπογραφικὰς ἡμῶν χαρακτῆρας, οὗς οἱ τυφλοὶ ἐδιδάχθησαν ὑπὸ τῆς πείρας ν' ἀναγνῶσκωσιν ευκόλως, νὰ ὀνομάζωσιν αὐτοὺς καὶ συναρμολῶσιν εἰς λέξεις καὶ φράσεις, χωρὶς νὰ τοὺς βλέπωσιν. Οἱ τυφλοὶ ἠδύνατο ἐκτοτε νὰ γράφωσι καὶ ἀνταποκρίνωσιν ἀναμεταξύ των.

Ἡ μέθοδος αὕτη, ἐν τούτοις παρουσιάζε πάμπολλα ἀνάρμοστα. Ἐδέησε δὲ νὰ παρέλθωσι 50 ἔτη, πρὶν ἢ ὀριστικῆς τοῦ προβλήματος λύσις ἐπέλθῃ· ἡ δὲ λύσις αὕτη τοῦ προβλήματος ὀφείλεται εἰς τυφλόν τινα μα-

θητὴν τοῦ ἐθνικοῦ Ἰνστιτούτου τῶν τυφλῶν τῶν Παρισίων, τὸν *Braille*.

Οὗτος ἐπενόησε νέον ἀλφάβητον ἀποτελούμενον ἐξ 6 ψηφίων ἐν ἐξέρῳ· αὐτὰ οἱ τυφλοὶ χαράττουσι διὰ κέστρου.

Τὰ δὲ ἐξ ταῦτα ψηφία, διατεθειμένα ἐπὶ δύο στηλῶν καθέτων, δύναται νὰ παραγάγωσιν 63 συνδυασμούς, τῆ βοήθεια τῶν ὀπίμων ἀναπαριστῶνται τὰ γράμματα τοῦ ἀλφάβητου, ἢ στίξις. οἱ μουσικοὶ φθόγγοι, οἱ Ἀλγεβρικοὶ χαρακτῆρες κ. λ. π.

Πρὸς χάραξιν τῶν σημείων τούτων, οἱ τυφλοὶ ἐπιούνητο χρῆσιν. ὡς ἀνωτέρω εἶπομεν, ἐνός κέστρου· ἔχουσι δ' ἐπίσης μικρὰν σανίδα κεχαραγμένην, ἐφ' ἧς τοποθετοῦσι τὸ φύλλον τοῦ χάρτου, τὸ ὅποιον πρόκειται νὰ πληρῶσωσι· ἐπὶ δὲ τοῦ χαρτοφύλλου τούτου περιφέρουσι μικρὸν κινητὸν κανόνα, διατρυπῶμενον ἐξ ὀρθογωνίων ὀπῶν, εἰς τὰς γωνίας καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὀπίμων τοποθετοῦσι τὰ προωρισμένα νὰ παραστήσωσι τοὺς γραμματικούς χαρακτῆρας σημεία.

Διὰ τῆς ἀναγνώσεως κατεῖχον ἤδη τὴν κλειδα πᾶσων τῶν ἐπιστημῶν μετ' οὐ πολὺ δὲ ἐπετρέπη αὐτοῖς ἡ διδασχὴ τῶν ὑπολογισμῶν, τῆς γεωμετρίας, ἱστορίας, φυσικῆς ἱστορίας καὶ μουσικῆς.

Ὡς πρὸς τοὺς λογαριασμοὺς τὰ ψηφία ἀναπαριστῶνται διὰ μικρῶν μολυβδίνων κύβων, ἐπὶ τῶν ἐξ ἐπιφανειῶν τῶν ὀπίμων χαράττονται σημεῖα ἐν ἐξέρῳ· ἕκαστος δὲ κύβος δύναται κατὰ τὴν διαφορὸν θέσιν ἧτις τῷ δίδεται, νὰ παραστήσῃ ἀπαντα τὰ ψηφία ἀπὸ τοῦ 1 μέχρι τοῦ 9.

Τοποθετοῦντες τοὺς κύβους τούτους τὸν ἑνα παρὰ τὸν ἄλλον, σχηματίζουσιν ἀριθμοὺς καὶ ἐκτελοῦσιν ἀριθμητικὰς πράξεις· ἐπὶ τούτῳ δὲ ὁ τυφλός ἐπιλαμβάνεται κατὰ τὸν αὐτὸν ὡς ἡμεῖς τρόπον, ἀλλ' ἀντὶ νὰ γράφῃ τὸ ἀποτέλεσμα τῆς πράξεως, τὸ παρατίθησιν.

Πρὸς διδασχὴν τῆς γεωγραφίας ἀντικατέστησαν τοὺς κοινούς χάρτας διὰ χαρτῶν ἐν ἐξέρῳ· αἱ δὲ πόλεις χρησιμεύουσαι ὡς σημεῖα ἀναχωρήσεως, παριστῶνται δὲ διὰ χαλκῶν ἠλῶν.

Εἶδομεν ἐν τῇ τελευταίᾳ Παρισίνῃ Ἐκθεσὶ μετὰ πόσης θαυμασίας ἐπιδειξιότητος· ὁ μαθητὴς περιφέρει τοὺς δακτύλους ἐπὶ τῆς σφαιρας, ὀνομάζων τοὺς τόπους, οὗς διαπερᾶ· τὰ ὄρη αὐτὰ διαβαίνει, τὰς πόλεις, ἄς συναντᾷ!

Ὅταν δὲ πρόκηται νὰ τῷ διδάξωσι τὴν φυσικὴν ἱστορίαν, ὁ καθηγητὴς τοποθετεῖ πρὸ τοῦ μαθητοῦ οἰονδήποτε ζῶον. Αὐθρῶει δὲ ὁ τυφλός, ψάει τὸ σύνολον τοῦ σώματος τοῦ ζῶου καὶ τὸ ἀναγνωρίζει αὐθρῶει.

Διὰ τὴν μουσικὴν τὸ αὐτὸ σύστημα ἐὼ μα-

θητής αναγινώσκει διά της δεξιάς χειρός τους μουσικούς χαρακτήρας, οὗς εκτελεί διά της αριστεράς και τάνάπαλιν· ὁ καθηγητής τυφλός και οὗτος, ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκολουθεῖ διά της χειρός ἐπὶ παρομοίου τετραδίου τὴν ἔργασίαν τοῦ μαθητοῦ.

Ἄλλ' οὐδ' ἡ φυσικὴ ἀγωγή ποσῶς παραμελεῖται ἐν τοῖς σχολείοις τῶν τυφλῶν. Οἱ νεαροὶ μαθηταὶ ἀσκοῦνται εἰς τὴν γυμναστικὴν, ποιοῦνται πολυπόδους κινήσεις ἐπὶ τῶν ἑξαρτημάτων, κρίκων, μονοξύλων, τῆς λείας χορδῆς και δὴ ἐπὶ τοῦ δικύκλου.

Τὸ δικύκλον τοῦτο, ἀποτελεῖται ἐκ τινος οἰδηροῦ τροχοῦ, κινουμένου τῇ βοήθειᾳ ὑποποδίων. Ὁ δὲ τροχὸς οὗτος ἐνεργεῖ ἐπὶ βελόνῃς, ἡ ὁποία δεικνύει ἐπὶ ὠρολογίου τὰς διατρεχούσας ἀποστάσεις.

Αἱ διάφοροι αὗται ἀσκήσεις εἰσὶ σωτήριοι διά τούς τυφλοὺς, οἵτινες εἰσὶ φυσικῶς καταδεδικάσμενοι ἐν τῇ ἀκίνησίᾳ.

Π. Ν. Διδάσης

ΓΕΛΟΙΟ ΚΑΙ ΔΑΚΡΥ

Τὸ χαρούμενο τὸ γέλοιο
Και τὸ πικραμένο δάκρυ.
Σμίξανε 'ς τὸν ἴδιο δρόμο
Ἐνα ὠμορφο ταχύ.

Τῶνα ρόδιζε 'ς τὰ χεῖλη
Τάλλο ἐλάμπε 'ς τὸ μάτι.
Τῶνα ἀτέλειωτο τραγουδί,
Τάλλο ἀγὰ προσευχῆ.

Κυτταχτήκανε με πόνου,
Μυστικῆ τάδεσε ἀγάπῃ
Και τὸ δάκρυ κάτεδαίνει
Ὡς τὰ χεῖλη σιγαλά,

Κι' ὄρκο κάμανε αἰώνιο
Πάντ' ἀχώριστα νὰ ζήσουν
Τὸ χαμόγελο σὰν οὐβὴν
Πικρὸ δάκρυ νὰ κυλά.

ΟΙΜΟΙ!

Νὰ διακονεῖς τὴν υγείᾳ σὲ ἀρρωστία κρεβάτι
Νὰ διακονεῖς τὸ ψωμί σὲ ἄρχοντα καλάτι
Εἶναι κικὸ μεγάλο.
Μὰ διακονάρῃ ποῦ φτωχὸ μέσα 'ς τὸν κόσμο ἄλλο
Δὲν γνώριστ' ἐπὶ κείνο
Ὅπου τῆς μοίρας τῆς σκληρῆς γιὰ ἐλεημοσύνη
Αἶψη χαρὰ ζητεῖ 'ς τὴ γῆ κι' αὐτῇ δὲν τοῦ τῆ δίνει.

ΕΜΠΡΟΣ... ΟΠΙΣΘ...

Ὅταν ὁ νοὺς γυρνᾷ ὀπίσω
Κλαίει ἡ καρδιά μου, λαχτρίζει
Κι' ὅταν ἔμπρὸς με πέθο τρέχη
Ἀπὸ τρελλὴ χαρὰ δακρῦζει.

Φτωχὴ καρδιά! ἔμω δὲν νοιώθει
Πῶς ἐπιμπρὸς τὴν κυντάζει
Πίσω οἱ χρόνοι θὰ τὸ ρίξουν
Κι' ἀπελπισιά θὰ τὴν σποράει.

Σάμος.

Ἐλένη Σβορώνου

Η ΣΙΓΗ ΜΟΥ

Ὅλοι μου λέν πῶς δὲν μιλάω
Ὅμως κανεὶς δὲν νοιώθει
Πῶς τῆς ψυχῆς οἱ πόθοι,
Τραγουδοῦ λέν ἀτέλειωτο τὸ στόμα σὰν σωμαίνει
Και πῶς ἡ γλῶσσα τῆς καρδιάς κάθε λαλιὰ βουβρίζει.

ΤΑ ΔΟΥΛΟΥΑΙΑ ΤΗΣ ΝΕΡΑΪΔΑΣ

Ἡ νεράιδα πλέκοντας
Τὰ ὀλόεθρα μαλλιά της
Εἶπε ὁτὸν τραγουδοῦσι
Ποῦηταν γερόδε μπροστὰ της:

— Ὡ χλωμὲ τραγουδοῦσῃ
Φόρεσε τὰματά σου
Και ἀνάθε ὁτὸ βουνο
Ποῦ βλέπεις 'κεῖ ἔμπροστὰ σου.

Κι' ἄμα φτώγῃς κῆτιζε,
Νὰ μπῆς ὁτὸ περιβάλλι,
Ποῦ φυλάει οἱ Ἀράκοιτες,
Και ποῦ δὲν μπαίνουν ὄλοι,

Και λουλούδια κόψε μου
Τραγουδοῦσῃ μου πλάρε
Κι' ἐνα ὄροσοστέρανο
Γιὰ τὰ μαλλιά μου κάνε.

Σιωπηλὸ σηκόθηκε
Τὸ ξανθόμαλλο ἀγόρι
Και τὸ δρόμο ἀνέθηκε
Ποῦ τοῦδειξε ἡ κόρη.

Κι' ἔφτασε ὁτὸ ἡλόγευμα
Ὁτὸ μάγο τὸ περιβάλλι
Κεῖ ποῦ τῆς βουνοκορφῆς
Φίλοῦν οἱ οὐράνιοι θεοὶ.

Και χωρὶς νὰ τὸν ἰδῇ
Ἡ Ἀράκοιτα ἡ Λάμια
Πῆδηκε τὰ ὀλόεθρα
Τοῦ φράχτη τὰ καλάμια,

Κι' ἔμασεν ὀλόεθρα
Κι' ἐνώδιστὰ λουλούδια.
Μὰ τὰ λαφροῦπρωτα
Σύπνησε πεταλούδια.

Κι' αὐτὰ με τὸ ἀνέρο
Τάλαφρὸ πέταμά τους
Πῆγαν και ἔβησαναρε
Τῆ Λάμια τὴν κηρὰ τους.

Και ὁ τὰγόρι ἐχῦθηκαρ
Ἡ Λάμια και οἱ Ἀράκοι
Με σπαθὶ τὸ ἐχτόπνησαν
Βαμμένα ὁτὸ φαρμάκι.

Πάλαιψε και νίκησε
Τοὺς Ἀράκοιτας τὸ ἀγόρι
Κι' ἤρθε αἱματοστάζοντας
Ὡς τὴν νεράιδα κόρη:

— Λουλουδάκια σούφερα
Γιὰ τὴν κόμη χρυσή μου,
Μὰ και ἰτιά κλωνόφυτη
Νὰ βάλῃς ὁτὴ δική μου.

Λαύριον

Γεώργιος Ν. Θωμαῖδης

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟΝ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ

«Ὁ Παρθενὸν ἐπήρξε τὸ ὄνειρόδεσ σύμβολο
τοῦ Ἑλληνισμοῦ, περὶ τὸ ὁποῖον ἐξηφάνθησαν
ὄλα τὰ Ἑθνικὰ θεῖρα τῆς Ἑλληνικῆς φυλῆς
και ἐμεγαλύνθησαν ἅπασαι αἱ Ἑθνικαὶ Ἰδέαι.
Αἶαν ὅθεν ἐπιτυχῶς ὁ καλλιτέχνης Φώσκολος
συμβολίζων τῆς Κύπρου τὸ Ἑθνικὸν ὄνειρον,
ἐδημιούργησε τὴν ἀνωτέρω εἰκόνα, θεὸς ὡς βλέ-
ψην τοῦ ὄνειρου αὐτοῦ τὸν Παρθενῶνα. Και
ἐνῶ ὄλος ὁ πεπολιτισμένος κόσμος ἀνέμενε τὴν
πραγματώσων τοῦ ὄνειρου τοῦτου, ὅταν εἶδεν,
ὅτι ἡ φιλελεύθερος Ἀγγλία κατέλαβε τὴν νῆσον
Κύπρον και ἐν ὄνοματι τῆς Ἀνάσσης αὐτῆς δι-
κήρυξεν, ὅτι «Ἐν τῇ διαχειρῆσει τῶν δημοσίων
πραγμάτων θὰ ληρθῶσιν ἐπ' ὄψε οἱ εὐλογοὶ
πόθοι τοῦ Κυπριακοῦ λαοῦ», οἱ Ἀγγλοὶ πολι-
καὶ λημονοῦντες τὴν ἀγγλικὴν και ἑλληνικὴν
ιστορίαν ζητοῦσι και αὐτῆν τὴν καταγωγὴν τῶν
Κυπρίων νὰ μεταβάλωσι!

Οὐδόλλωσ ὅθεν
παράδοξο, διὰτι
οἱ Κύπριοι ἀγωνι-
ζόμενοι τὸν εὐγε-
νέστερον τῶν ἀ-
γώνων ζητοῦσι διὰ
συλλαλητηρίων
ἐκάστοτε, διὰ ψη-
φισμάτων, διὰ δια-
μαρτυριῶν, διὰ τῆς
δημοσιογραφίας,
νὰ ὑπερασπίσωσι
τὴν καταγωγὴν
αὐτῶν και ν' ἀ-
πορρίψωσι τὰς ὑ-
βρεῖς, τὰς ὁποῦσας
οἱ Ἀγγλοὶ ζητοῦσι
νὰ ἐπισυρῶσων
ἐπὶ τοῦ ἱστορικοῦ
παραλόγου, λέ-
γοντες πρὸς αὐ-
τοὺς διὰ τοῦ Τιάμ-
περλαιν, ὅτι «Ἐ-
ὰν οἱ κάτο-
κοι τῆς Νῆσου
ἠρωτῶντο, δὲν
θα ὑπῆρχε γε-
ρικῶς πόθος
πρὸς τοιαύ-
την μεταβο-
λήν!» Ὡς δὲ
νὰ μὴ ἦρχουν ταῦ-
τα προδαιρουσι
και εἰς χεῖρα
τοῦτων πωλοῦντες τὰ ἱερά τῶν Κυπρίων κειμή-
λια. ἵνα μὴ μεταχειρισθῶσι ποτὲ ὡς μάρτυρας
τῆς ἐθνόπειτος των και τὰς ἀτύχους τῆς χῶ-
ρας αὐτῶν πλάσας.

Οἱ βάρβαροι λαοὶ σκολοῖσι και καταστρέφουσι
(και οὐχὶ πλέον και ἤδη οἰοῖ) ἱερά κειμήλια,
διότι ἀποδοῦσι τὴν ἀξίαν αὐτῶν, ἀλλ' οἱ Ἀγγ-
λοι δὲν εἰσι δυνατοὶ νὰ μὴ γνωρίζωσι και νὰ

μὴν ἐκτιμῶσι τὴν πολυτιμότητα τῶν ἀρχαιο-
λογικῶν κειμηλίων τῆς νῆσου, αὐτὰ και λά-
θρα και ἀναπαρόν ἀφαρπάξουσι και ὅσον
κατηγοροῦσιν αὐτοὺς διὰ ταῦτα οἱ Κύπριοι, δι-
καιολογούμενοι ἐπιρρίπτουσιν εἰς τοὺτους τὴν ἐν-
θῆνην, λέγοντες ἀνεν σπουδῆς: «Ἡ διατή-
ρησις τῶν ἐνδιαφερόντων κειμηλίων
τοῦ παρελθόντος, οὐδαμῶς ἐν
τούτοις εὐτυχῇ παρ' αὐτῶν προσο-
χῆς!»

Τοιαύτην τὴν ἀλήθειαν ἀρῆσιν δὲν ἠδύνατο τις
ν' ἀναμῆν ἐξ ἀγγλικῶν στομάτων. Ἐἵνε δὲ το-
σαύτη ἢ ἐκ τῶν ἀρχαιολογικῶν τούτων ἀπα-
γῶν προξερηθείσα εἰς τὴν νῆσον ζήμια, ὡστε τὰ
ὑπὸ τῶν Cesnola ἐκκαφῆρτα και κοσμήματα τὸ
Μουσεῖον τῆς Ν. Ὑόρκης ἀντικείμενα ὑπολογί-
ζονται εἰς ἕν και πλέον ἑκατομῦριον
φράγκων! Τὰ δὲ ὑπὸ τοῦ καθηγητοῦ Mur-
ray ἐκκαφῆρτα ἐν Σαλαμίει και ἐξαχθῆρτα ἐκ
Κύπρου ὑπελογισθησιν εἰς 100 χιλ. ἑλῶν και
ἄλλα σποράδην ἐρθεῖ κακίθεῖ ἀνπολόγηστα

ποσά. ἀναγόμενα
ὄχι μόνον εἰς τὸ
ὕλικόν, ἀλλὰ και
τὸ Ἑθνικὸν κα-
θαρῶς μέρος.

Ἀννατά τις νὰ
πιστέωσῃ ὅτι παρ-
τα ταῦτα γίνον-
ται, ὀπισ ἐπέλθη
ἡ ἀρῆσις ἀλλῆς
ἀληθείας, προκ-
ποδοῦσε ἐξ αὐτῶν
και δὴναται σο-
βαρῶς νὰ φαντα-
σθῆ τις, ὅτι οἱ Ἀγγ-
λοὶ πιστέωσων,
ὅτι τὰ πλοῦτη τῆς
πλουσίας αὐτῶν
χῶρας εἶναι ἐκεί-
να αὐτὰ θὰ ἐλ-
κῶσων τοὺς Κυ-
πρίους ν' ἀρηθῶ-
σιν τοὺς πόθους και
τὰ αἰσθημάτων αὐ-
τῶν;

Πὰρ τοῦραντίον
και πεποιθήμεν
ὅτι δὲν εἶναι δυ-
νατόν οἱ πολιτικοὶ
ἀνδρες τῆς σήμε-
ρον ν' ἀρηθῶσιν
τὴν φιλελεύθερον
πολιτικὴν πορεί-
αν τῶν συναδέλ-
φων αὐτῶν τοῦ παρελθόντος, νὰ παρίδωσι τὴν

κοινὴν γνώμην ἐν Ἀγγλίᾳ, ἥτις εἶναι ὁμογνό-
μων τῇ τῶν Κυπρίων και συμφωνοσ πρὸς τε τὰς
ιδείας και τὰς σκέψεις αὐτῶν.

Πὰρ ὅτι γίνεται σήμερον εἶναι ἀποτέλεσμα
πολιτικῆς ἀνάγκης, ἀλλ' ὡς εἶναι ἀποτέλεσμα
πολιτικῆς ἀνάγκης ἢ παραχράτησις τῆς νῆσου
παρὰ τῶν Ἀγγλῶν, ἀποτέλεσμα πολιτικῆς

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΛΕΙΣ

Διατί τὸ ξύλον, ὃ χάρτης καὶ τὰ υφάσματα δὲν καίνονται, ὁπότεν ἐμβαπτίζονται ἐν τισιν ὑγροῖς;

Ἀληθῆ τὸ ξύλον, τὰ υφάσματα καὶ ἐμβαπτίζονται ἐν τινι διαλύσει χαλικώδους ποτάσης, διφωσφορώτης σόδας ἢ ἄμμωνιακοῦ ἡλατος κατὰ ἀναφλέγονται, καθόσον ἢ ἐπιφάνεια αὐτῶν περιλείφεται ὑπὸ τινος εἶδους ἀκαύστου λεῖου στρώματος, προφυλάσσοντος τὸ ξύλον, τὸ υφάσμα κατὰ. Ἐὰν δὲ ἡ θερμοκρασία εἰς ἣν ὑποβάλλονται τὰ οὗτω προφυλασσόμενα ταῦτα σώματα εἶναι πολύ ὑψωμένη, ἢ ἀποσυνθεσις διεργεῖται ἀνευ φλογός. Ἐὰν δὲ βυθίσετε βαμβάκερον νήμα ἐντός ὑδαλινοῦ ὕδατος, θέλει μὲν καὶ τὸ νήμα, ἀλλὰ δὲν θ' ἀναφλεγή, καθόσον τὸ ἅλας περιβάλλει αὐτὸ διὰ πηκτοῦ στρώματος ἐμποδιζόντος τὴν κάουσον ἢ ἐκδηλωθῆ ἔξωθεν. Καὶ ἂν κρεμάσθε δακτύλιον μετέλλινον ὑπὸ τὸ νήμα τοῦτο καὶ ἀναρτήσθε ἐπὶ τινος ἡλίου. θέσθε δὲ τότε πῦρ ἐπὶ τοῦ νήματος, θὰ καὶ μὲν ὡς εἶπομεν τοῦτοκαὶ θὰ μανθίσω χῶρις ὅμως, ἢ πῆσθ' ὃ δακτύλιος.

Διατί τὸ πῦρ εἶναι ἥττον ζωηρόν ἐπὶ τῶν ὀρέων ἢ ἐν πεδιάδι;

Διότι ἐπὶ ὑψηλοῦ ὄρους ὁ ἀἴρ εἶναι πολύ ἡραιωμένος, ἢ δὲ διαφορὰ τῆς πίεσεως μεταξὺ φυσικῶς ἡραιωμένου ἀέρος καὶ ἀέρος ἡραιωμένου διὰ τῆς τεχνητῆς θερμότητος, (τῆς ἐστίας π.χ.) εἶναι μικροτέρα καὶ ἢ εἰς ἔλασσον.

Διατί, ἐάν θέσωμεν χάρτην ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας πεπυρακτωμένων ἀνθράκων, μὴ παραγόντων φλόγας, δὲν πυρπολεῖται οὗτος, ἀλλὰ καίεται ἀπυρρακούμενος;

Διότι ἀνοθεῖ τῶν πεπυρακτωμένων ἀνθράκων, καὶ μεταξὺ αὐτῶν καὶ τοῦ χάρτου, δὲν ὑπάρχει πλέον ὀξυγονικὸς ἀἴρ, ἀλλὰ μόνον ἀνθρακικὸν ὀξὺ, ἀκατάλληλον διὰ τὴν ἀνάφλεξιν, ὅπερ καθιστοῦνται ἀδύνατον ταύτην.

Διατί ἢ ἐν ὑπαίθρῳ πυρὰ καίει περισσότερον, ὀπότεν φυσὰ ὁ ἀνεμος;

Διότι, ἢ ταχέως ἀναγέωσις τοῦ ἀέρος, ὅστις ἐπιφέρει πλείοτερον ὀξυγόνον εἰς τὴν πυρὰν, τῷ παρέχει οὗτω τροφήν ἀφθοιωτέραν.

Ἐὰν ἀνοιξώμεν τὴν θύραν δωματίου ἢ φυσήσωμεν ἐπὶ τοῦ ἐν αὐτῷ ἀναφλεγμένου ἐπὶ πυρὰς χάρτου, διατί αὗτος ἀναφλέγεται ζωηρότερον;

Διότι τὸ ρεύμα τοῦ ἀέρος ἀποδιώκει τὸ περιβάλλον ἀνθρακικὸν ὀξὺ καὶ τίθησιν οὗτω τὸν χάρτην ἐν ἐπαῖθ' μετὰ τοῦ ὀξυγονικοῦ ἀέρος, κατὰ ἄλληλου τῆς κάουσι.

Διατί ἢ ἐπὶ τῶν πεπυρακτωμένων ἀνθράκων τιθεμένη τέφρα διατηρεῖ ταῦτα ἐπὶ πολύ;

Διότι ἐμποδίζει τὸ ὀξυγόνον τοῦ ἀέρος νὰ φθάσῃ ἐλευθέρως. Οὕτως ἔρχεται κατ' ὀλιγον καὶ τὰ διατηρεῖ.

Φ. Π.

ΜΙΑ ΙΑΤΡΙΚΗ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΕΚΑΣΤΟΤΕ

ΠΕΡΙ ΤΥΜΠΑΝΙΤΟΥ ΤΩΝ ΝΗΠΙΩΝ

Συμβαίνει κατὰ τὴν ὄδοντοφυίαν τῶν νηπίων εὐνίστε νὰ πρισθῇ ἢ κοιλία καὶ ἐξογκωθῇ οὕτως ὥστε διὰ τῆς ἐπικρούσεως ἀκούεται ἡχος τυμπανικός. Προέρχεται δὲ τοῦτο ἐκ τῆς αὐτομάτου παραγωγῆς ἀερίων ἐν τοῖς ἐντέροις. τὰ ὅποια πολύ διαστέλλονται καὶ συνεπὴς παράγεται πυρετός, ἀνορέξια καὶ δυσκοιλιότης ὡς ἐκ τούτου δ' ἐπιουμδαίνουσι καὶ σπασμοί, ἐκ λαμψία, καλούμενοι, πάντα δὲ ταῦτα, ἀν μὴ προληφθῶσιν ἐπιφέρουσι τὸν θάνατον.

Ἐν πρώτοις πρέπει νὰ ἐξετασθῇ τὸ γάλα καὶ ἢ ἡθικὴ κατάστασις τῆς θηλαζούσης.

Πρὸς θεραπείαν, ἐάν ὑπάρχῃ δυσκοιλιότης, δότε ἐλαφρὸν καθάρσιον ἐκ φωσφορικῆς σόδας, θεικῆς σόδας, τρηγικῆς ποτάσης κατὰ. Ποίησατε δὲ ἐπαλοιφὰς ἐπὶ τῆς κοιλίας δι' ἄμμωνιοῦχου ἀλοιφῆς, Linimento volatile καὶ ἐσωτερικῶς νὰ πῆ ἀνά ἕν μικρὸν κοχλιάριον τὸ νηπίον, κατὰ τέταρτον ὥρας, ἐκ τῆς ἐξήσσοσκυψῆς:

Ἐξωρ ἡδυόσμου ὄρ. 4, γλυκανίσου ὄρ. 4, χαμαιμήλου ὄρ. 4, κίτρου ὄρ. 10, θεικοῦ αἰθέρος στάγματα 10, βαμ. βανιλλίας στάγ. 10, σακχάρου ὄρ. 2.

Ἐπιδοθητικῶς καὶ κλεισμάτα ἐκ χαμαιμήλων, καὶ λουτρὸν χλιαρὸν ἀρωματικὸν ἐπὶ ἕν τέταρτον, μεθ' ὃ σπογγίσατε καλῶς καὶ ἐπαλείψατε τὴν κοιλίαν ἐλαίου χαμαιμήλων.

Ο ἰατρός σας

ΓΝΩΜΑΙ ΥΓΙΕΙΝΗΣ

Ἴνα τρέψῃσαι καλῶς, δεόν νὰ κοπιᾶς καὶ νὰ μὴ τρώγῃς πολύ. (Ἄριστ.)

Δὲν πρέπει νὰ παχύνεσαι, ἀλλὰ μάλλον τὴν ἐλάττωσιν τοῦ πάχους νὰ ἐπιζητῆς.

Πρέπει νὰ συνεπιζητῆς νὰ τρώγῃς πᾶσαν τροφήν, ἐκτός ἂν ὁ ὄργανισμός σου δὲν ἀνέχεται τι μέχρις ἐμέτου.

Ἡ μεγάλη προφύλαξις ἐκ τῶν διαφόρων τροφῶν εἶναι ἐπισημῆς καὶ ἀνωρελῆς. (Ἰ. φ.)

Οὔτε ἢ πολλὴ τροφή, οὔτε ἢ ἀνεπρκῆς ὠφελούσι πρὸς ὑγείαν.

Καθ' ἐκάστην πρέπει νὰ τρώγῃς, ὥστε νὰ μὴ χορταίνῃς, καθ' ὅσον ὁ κόρος εἶναι βλάβη.

Πᾶσα τροφή, ἵνα τρέψῃ καλῶς, δεόν νὰ ἢ εὐδωρεστός.

Ὅσαι νέα τρώγουσι συνεχῶς ρόφημα (σοῦπαν) γίνονται λευκοροϊκαὶ καὶ συνεπὴς ἰσχνὰ καὶ ὀσχημοὶ. (Ἄριστ.)

Δύο εἶδη τροφῶν ὑπάρχουσιν· αἱ μὲν συντελοῦσιν εἰς τὴν θρέψιν, αἱ δὲ πρὸς παραγωγὴν ζωϊκῆς θερμότητος.

Ἀποφεύγετε τὴν ἐπανάληψιν τῆς αὐτῆς τροφῆς, τούναντίον δ' ἐπιδιώκετε τὴν ποικιλίαν καὶ τὴν γεῦσιν.

10 ΕΠΙΦΥΛΛΙΣ 10

ΕΝ ΤΩ ΕΙΚΟΣΤΩ ΑΙΩΝΙ

Ο ΗΛΕΚΤΡΙΚΟΣ ΒΙΟΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγ. φύλλου)

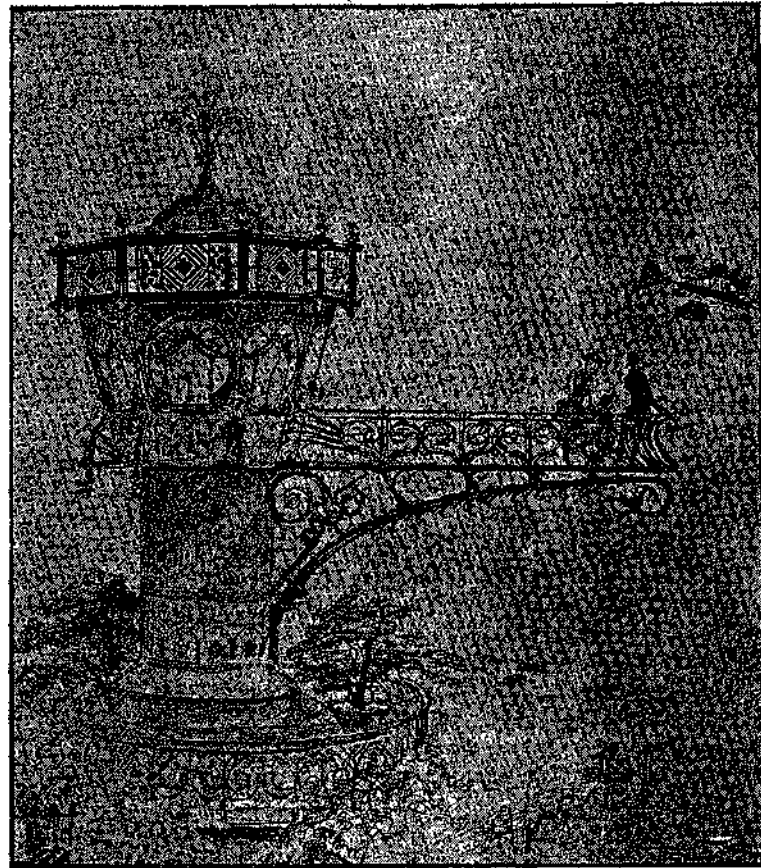
« Ἄς προσέξω, διότι, ὅταν θὰ γίνω σύζυγος τοῦ κυρίου τούτου, θὰ εἶνε πλέον ἀργά!

Οὕτως ἔπερε νὰ σκεθῆ ἢ μελλόνυμφός σου.

— « Διάβολε, ὅταν γίνω σύζυγος τῆς γυναικὸς ταύτης, ὡς τὸ συλλογισθῶ καλῶς θὰ εἶνε διὰ πάντοτε!... » Ἰδοῦ! τί καὶ σύ, ὡς λογικὸς ἄνθρωπος, ἦτο ἀνάγκη νὰ ἐσκέπτεσο.

ἐξακολουθήσῃς!... Ὁ παλαιὸς πρόγονός σου ὁ καλλιτέχνης, ὁ ποιητής, αὐτὸς σὲ ἐμπνέει... Ἄφες αὐτὸν νὰ κοιμηθῇ! Ἄλλὰ πρὶν ἢ σοὶ δώσω τὴν ὀριστικὴν συγκατάθεσίν μου, θέλω νὰ σπουδάσω καλῶς τὴν μηχανὴν σου... Γνωρίζεις δὲ τὰς ἀρχὰς μου, δὲν θέλω γυναῖκα ἀνευ ἀσχολιῶν. Προτείνω τῇ δεσποινίδι Λακόμβου, νὰ εἰσελθῇ ἐν τῷ μεγάλῳ ἐργαστηρίῳ μου, ἐν τῷ τμήματι τῶν ἀνακαλύψεων, ὅπου θὰ ἐργασθῇ ὑπὸ τὰς ὁδηγίας μου καὶ παρὰ τὸ πλευρόν σου... Μὴ φοβῆ. Οὐδὲν θὰ κοπιᾶ. Μικρὰ ἐργασία καὶ λίαν εὐχάριστος. Καὶ ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ θὰ προετοιμάσῃς τὸν οἶκόν σου καὶ θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τῶν περαιτέρω, τῆς ἀποκαταστάσεώς σου δηλαδή, ὅπότεν ἢ φωλεὰ σου ἤθελε πλέον πηχθῆ.

Ὁ Γεώργιος θέλων ὅσο τὸ δυνατόν ταχύτερον

Ἡ ἐνάριος ἀποβάθρα τοῦ μεγάρου Λεωρῆς.

Καὶ ὁ Γεώργιος ἐξέσπασεν εἰς γέλωτας.

— Καὶ μήπως θὰ μοὶ περιγράψῃς τὸν χαρακτῆρα τῆς δόκτορος Βαρδῆ καὶ τῆς γερούσιαστοῦ Κουπόρ τῆς Σάρβρης διὰ τῶν αὐτῶν πάντοτε χρωμάτων; ἡρώτησε τὸν πατέρα του.

— Οὐχί ἐντελῶς ἐὰν δὲ διακρίνω αὐτὰς ἐξ ἄλλων ὅτι εἶνε πραγματικῶς αὐταὶ ἐξαιρετικαὶ νόμφαι... Ἄλλως τε πόσον αὐταὶ θὰ ἀψηλοῦντο! Ἔλεος ὡς τελειώσωμεν. Ἀληθῶς ἐπιμένεις;

— Ἐπιμένω νὰ ἶδω τὴν εὐτυχίαν μου, τὴν εὐτυχίαν τῆς ζωῆς μου, ἐν τῇ ἐνώσει μετ' αὐτῆς...

— Καλά, καλά! Ἐνώω καὶ περιττὸν εἶνε νά...

νὰ συντομίσῃς τὴν τελευταίαν ταύτην περίοδον τῶν δοκιμασιῶν, ἐδήλωσεν, ὅτι εἶνε εὐχαριστημένος ἐκ τῆς ἐγκαταστάσεως αὐτῆς καὶ ἀνέφερε τὴν πρότασιν τοῦ πατρός του τῇ Ἐστελλά.

Οὕτω τὰ πάντα ταχέως ἐκατονομήθησιν. Ἄλλως τε ὁ κ. Φιλόξενος δὲν εἶχεν ἢ λέξιν νὰ εἶπῃ εἰς τοὺς ἐν ταῖς Ἄλπεσι φάρους, ὅπως τοποθετήσωσι τὸν κ. Λακόμβον παρὰ τῆ ἐν Πιερσίοις Διευθύνσει τούτων, καὶ οὕτω οἱ γονεῖς τῆς Ἐστελλας ἤλθον νὰ κατοικήσωσιν εἰς Πιερσίους, μεγάλως πρὸς τοῦτο εὐχαριστηθείσης τῆς κ. Λακόμβου, ἥτις ἐβλεπεν οὕτω πραγματοποιούμενον, ἐν τῶν ὀνείρων τῆς.

Ο Γεώργιος Λωρρίς και η Έστελλα συνεργάζονται μετ' αλληλων μετὰ τῆς κυρίας Λακόμβου εἰς τὰ τῆς μελλούσης ἐγκαταστάσεως των. ἐπὶ τῇ βάσει πάντοτε τῶν ἐδηγίων καὶ ἰδεῶν τοῦ κ. Φιλοξένου, ὅστις πρὸς τοῦτο εἶχεν ἀγοράσαι διὰ τὸν υἱὸν του ἐν τῷ κέντρῳ τῶν παλαιῶν Παρισίων καὶ τῶν ὑψομάτων τοῦ Πασι. μικρὸν τι ἐγκαταλεῖψεν μέγαρον. Τὸ μικρὸν τοῦτο μέγαρον ἐντελῶς ἀνεσχηματίσθη καθ' ὅλους τοὺς τύπους καὶ τοὺς κανόνας τῆς τρεχούσης προόδου τῶν ἐπιστημῶν καὶ ἀπολύτως ἀναλόγως καὶ ἀνταξίως τοῦ αἰῶνος τῶν φώτων, καθ' ὃν ζῶμεν καὶ αὐτοῦ τοῦ μεγάλου Φιλοξένου Λωρρίς.

Ἡ οἰκία αὕτη εἶχε θαυμασίαν τὴν θέαν καὶ ἀπερᾶντον τὴν ἔκτασιν, ἀπὸ τῆς μεγάλης αἰθούσης τοῦ ἔκτου διαμερίσματος, ἣτοι τῆς πρώτης ὀροφῆς, ὡς νῦν ἐθίζεται νὰ λέγηται καὶ ὅτε ἡ κυρία εἰσοδος πάσης οἰκίας εὐρίσκεται ἐπὶ τῆς στέγης, ἐν τῇ ἐναερίῳ ἀποβάθρῃ.

Ἀπὸ τοῦ μέρους τούτου, ὡς καὶ ἀπὸ τῶν κρυσταλλῶδων ἀνταυγαστήρων τῶν ἐπὶ τῶν τοίχοι ἀνηρτημένων, ἐβλέπε τις τοὺς Παρισίους ὅλους, τὴν συσπείρωσιν τῆς διεθνούς ἐξ ἑνδεκά ἑκατομμυρίων κατοίκων μάζης, ἣτις ἀποτελεῖ τὴν πρὸς τὰς ὄχθας τοῦ Σηκουάνα καρδίαν αὐτῆς τῆς Εὐρώπης ἢ μᾶλλον τῆς ὑψηλῆς, λαμβάνοντις ὑπ' ὄψιν τὰς πολυαριθμοὺς ἀσιατικὰς ἀποικίας, ἀφρικανικάς καὶ ἀμερικανικάς, αἵτινες καθ' ἑκαστὴν συναγέλλονται ἐν τῇ πρωτεύουσῃ ἡμῶν. Ἐντεθεὶν παρατηρεῖ τις τὰς μᾶλλον ἀπομακρυσμένας συνοικίας, ἣδὲ ἐξωραϊσμένας ὑπὸ τῶν κίων βουλευμάτων καὶ ἐτι ὠραιότερας τὰς νέας συνοικίας, τοσοῦτον καταπληκτικῶς ἥδη ἀνεπιυγμένας καὶ προχωρούσας πρὸς νέας περαιτέρω προόδους.

Ἐκεῖ καὶ ὡθι καὶ ὄπισθεν τῶν ὑψηλῶν χωροτηρίων, αἱ ὑψηλαὶ καπνοδόχοι καὶ οἱ θόλοι τῶν ἠλεκτρικῶν δεξυμῶν τοῦ μεγάλου Βιομηχανικοῦ Μουσείου τοῦ Κεραμικοῦ, ὑψοῦνται μετὰ τῶν δύο βραχίων τοῦ Σηκουάνα, τῶν πύργων τῆς Παναγίας, τῆς παλαιᾶς ἐκείνης μητροπόλεως, ἔχοντες διαφανῆς σιδηροὺν οἰκοδόμημα σχήματος ὠρειδοῦς καὶ φέροντος εἰς ὕψος 80 μέτρων, δευτέρον ἐπίπεδον στέγασμα, εἶδος πτέρυγος μετὰ κεντρικοῦ γραφείου τῶν ἀεροπλάνων λειτουργείων, ξηνοδοχείου καὶ αἰθούσης συναλιῶν ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ὃ δὲ θόλος τοῦ ἁγίου Ἰακώβου. οὐχὶ μικρότερον ἐκείθεν εἰς ὕψος 50 μέτρων, διακρίνεται ἐπίσης φέροι ἐπὶ τῆς ῥαχίως αὐτοῦ παρμήμεθες ἠλεκτρικὸν ὠρολέγιον καὶ πελώριον στέγασμα, ἐφ' οὗ περιπίπταντι εἰς διάφορα ὕψη τὰ ἀεροκρήματα τῆς περιφέρειας.

Ἀπειράριθμα ἐναερία διαμερίσματα ἦσαν ἰδρυμένα ὑπεράνω τῶν ἑκατὸν χιλιάδων ἀποβαθρῶν τῶν οἰκίων, ὑπεράνω τῶν στεγῶν, ἔνθα ἐπὶ διαφόρων κορυφῶν ἐπεδείκνυτο γιγάντια ἀγγεῖλια, διαφημιζούσαι ποικίλων προϊόντων.

Διέκρινε τις κατ' ἀρχὰς τὰς ἀποβάθρας τῶν λεωφοροστασίων, τῶν ἀεροδρομίων καὶ ὑπερωκεανίων ἀεροσταθίων, τῶν μεγάλων συγκοινωνιῶν, διάφορα ἄλλα ἰδρύματα διαφόρου μορφῆς καὶ ρυθμοῦ, μεγαλοπρεπῆ καὶ ὁμως ἀπλοῦστα καὶ ἐλαφρότατα, βασιζόμενα ὑπὸ διαφανοῦς πλέγματος σιδηρῶν ῥαβδῶν, ὡς τὴν μεγάλην κεντρικὴν ἀποβάθραν τῶν Σωλήνων, τὴν ὀγκοδεστέραν ὅλων, προβάλλουσαν καθ'

ὅλας τὰς διευθύνσεις τῶν σωλήνων, φερομένων ἐνίοτε ἐπὶ μακρῶν σιδηρῶν συστοιχιῶν ἀφίλων καὶ πρὸς τοούτοις κλειστά ἄλλα ἐναερία προσέχοντα οἰκοδομήματα, διαφόρων μορφῶν καὶ σχημάτων, ἀναλόγως τοῦ προορισμοῦ ἐκάστου, ὡς ἐν παραδείγματι, φάρους τῶν συνοικιῶν, ὑπαστηνομίας καὶ ἐναερίου φουράρας ἵνα ἐπαγορηθῶσιν ἐπὶ τῆς τάξεως τῶν ἐναερίων Παρισίων, πρᾶγμα δυσκολώτατον κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας καὶ τοὶ κύματα ἠλεκτρικοῦ φωτὸς διαχέονται ὑπὸ τῶν φάρων καὶ τέλος τὰς ἀποβάθρας τῶν μεγάρων καὶ τῶν καταστημάτων.

Πλησιέστατα τοῦ μεγάρου τοῦ Γεωργίου ὑψοῦται ἡ πρώτη τῶν τοιαύτων ἐναερίων οἰκοδομῶν, κατασκευασθεῖσα ἄλλοτε ὑπὸ τινος μηχανικοῦ, ὅστις εἰσήγαγε τὴν μεγάλην ἐναερίον κυκλοφορίαν τῆς ἐποχῆς ἡμῶν, ἣτοι ὁ γηραιὸς Πύργος Ἄϊφελ, ὑψωθείς κατὰ τὸν παρελθόντα αἰῶνα, ὅστις προσφάτως ἐπεδωρθώθη συμφώνως μετὰ τὰς ἀνάγκας τῶν νεωτέρων προόδων. Τὰ δύο κατώτερα διαμερίσματα αὐτοῦ περιεχθέντων ἐντὸς μεγαλοπρῶτων ἐστολισμένων δωματίων, χωρητικότητος πολλῶν μιλιμετρῶν, καὶ μεταρριθμῶντων εἰς χιμερινούς κήπους, βασιζόμενους ὑπὸ διπλῶν ζωνῶν σιδηρῶν τόξων μεγαλοπρεποῦς ρυθμοῦ. Ὡς μετέωρον ὑψοῦνται καὶ γίνονται ἐν τῇ ἀτμοσφαιρῇ ἐν τῇ ἀπέναντι ὀχθῇ τοῦ ποταμοῦ οἱ θόλοι, τὰ δώματα καὶ αἱ ὀξείαι κορυφαὶ τοῦ Ἀρακτόρου τῶν Νεφῶν, τοῦ μεγάλου διεθνοῦς ξηνοδοχείου μετὰ τὴν παράδοξον ἀρχιτεκτονικὴν του, ἐκτισμένον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τῆς ἀρχαίας Θριαμβευτικῆς Ἀψίδος, ὑπὸ ἑκάστος τινὸς χρηματιστῶν. ἣτις ἐξηγρᾶναι δύο σειρὰς μετοχῶν, ἀλλ' ἣτις κατόπιν ἀγοράσασα τὴν Θριαμβευτικὴν ἀψίδα παρὰ τοῦ κράτους κατὰ τὸς δεινάς χρηματικὰς περιστάσεις μετὰ τὴν δωδεκάτην ἡμῶν δημοκρατίαν, ἐπεσώρισεν ἀληθῶς θαυμάσια κέρδη.

Ἐνωθι τοῦ διόσου τῆς Βουλώνης, διηρημένον κατὰ μικροὺς περιβόλους, εὐρίσκεται ἡ Χαρτόπουλις, συνοικία οὕτω βαπτισθεῖσα, ἐνεκα τῶν ἀριστοκρατικῶν καὶ ὑπερμεγέθων οἰκίων, κατασκευασθειῶν καθ' ὀλοκληρίαν ἐκ γυμοῦ χάρτου πεπισμένου, ἀναδειχθέντος στερεωτέρου τοῦ χάλυδος καὶ περισσότερον ἀντέχοντος τοῦ λίθου ἐν ταῖς δυσκρασίαις τῶν ἐποχῶν, λεπτοτέρου δὲ κατὰ τὸ πάχος, ὅπερ κλειστόν συντελεῖ εἰς τὴν οἰκονομίαν τῆς θέσεως.

Τὸ μέλλον ἀνήκει πλέον εἰς τὴν νέαν ταύτην οἰκοδομητικὴν ὕλην. Ἐν τῇ νεωτέρῃ οἰκοδομητικῇ δὲν μεταχειρίζονται πλέον τὰ βαρέα καὶ χονδρῶσεϊδῆ ὕλην τῆς ἀλλοτῆς ἐποχῆς: ὁ δὲ λίθος καταφρονήθη, οὐδὲ καταφύγουσιν εἰς τὸν σίδηρον, παρὰ εἰς ὠρισμένας τινὰς περιστάσεις, ὅπου ἐν ὑπάρχῃ ἀνάγκῃ βλάσεων στερεῶν καὶ κίωνων.

Πανταχοῦ νῦν τὸν πεπισμένον χάρτην μεταχειρίζονται, ὡς καὶ τὴν ὕλην καὶ οὕτω κατασκευάζονται τοῖχοι διαφανεῖς, ἀφίνοντες τὸ εὐεργετικὸν φῶς ἀφθόνως νὰ εἰσέρχεται ἐντὸς τῶν οἰκῶν.

Τὰ μεγάλα καταστήματα, κτήρια τινα, ὡς αἱ τράπεζαι, εἶνε τὴν σημερινὴν κατασκευασμένα καθ' ὀλοκληρίαν ἐκ πλαινῶν τοιαύτων ὕλην.

Ἐντὸς τοῦ κομποῦ μεγάρου του, τοῦ τόσοῦ θαυμασίως κατασκευασθέντος, ὁ κ. Φιλῶξ-Λωρρίς ζητεῖ νὰ κατασκευάσῃ ἐσωτερικὸν διάκοσμον ὅλων πρότυπιν. Ὁ ἀρχιμηχανικὸς τοῦ γραφείου τῆς ἀρχιτεκτονικῆς εὐρίσκεται ἐν τῷ ἔργῳ. Ὁ

Γεώργιος δίδει τὰς ἰδέας του καὶ τὰ σχεδιαγράμματα, ἄτινα σχεδὸν προσέχονται ἐκ τῆς Ἐστελλας καὶ τῶν παραγγελιῶν τῆς κ. Λακόμβου, ἀλλ' ὁ πατήρ του ἀταράχως τὰς θέτει κατὰ μέρος ἢ μετατρέπει ριζικῶς, ὥστε δὲν τὰ ἀναγνωρίζει ὁ Γεώργιος. Ἀλλ' ἀδιάφορον.

Ἡ ἀποβάθρα, δώδεκα μέτρα ὑπεράνω τῆς στέγης, σύμπασα κατασκευάσεται ἐξ ὕαλου καὶ βροστᾶζεται ὑπὸ χυριστάτου καὶ τεχνικωτάτου πλέγματος σιδηρῶν τόξων. Ὁδὸλος τις, ἐφ' οὗ εὐρίσκεται ἠλεκτρικὸς φάρος, σκέπει τέσσαρας ἀνελευστῆρας ὑπεριτόυντας τὰ ἰδιαίτερα διαμερίσματα τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας, τὰ τῶν ὑποδοχῶν καὶ τὴν πτέρυγα τῶν ἐργαστηρίων καὶ γραφείων. Ἐπὶ τῆς μᾶς τῶν πλευρῶν τῆς ἐξέδρας τῆς ἀποβάθρας εὐρίσκεται ὁ μέγας ἀνελευστήρ τῆς ὑπηρεσίας. Παρὰ τῷ ὑποστέγῳ τῆς ἀποβάθρας ὑπάρχει τὸ ἀεροστάσιον, σταθμὸς καὶ ἀποθήκη τῶν ἀεροστατῶν, ἔχον θέσιν διὰ δώδεκα τοιαῦτα.

Αἱ αἰθουσαὶ τῆς ὑποδοχῆς εἶνε ἐξόχως πολυτελεῖς, καθόσον ὁ προκατόχος οἰκοδεσπότης εἶχε κατασκευάσει στοὰν τῆς φωτο-ζωγραφικῆς, ἔνθα ὁ κύριος Φιλῶξενος ἐτοποθέτησε τέσσαρας μεγάλους συμβολικοὺς πίνακας, τὸ Ἔθνος, τὸν Αἶρα, τὸ Πῦρ καὶ τὸν ἠλεκτρισμὸν, πίνακας ἐμφύχους, ζῶντας, οὕτως εἶπειν καὶ ὄχι νεκρὰν ζωγραφικὴν.

Ἐλαστόν λοιπὸν τῶν στοιχείων τούτων, ἀντιπροσωπεύεται ὑπὸ τοῦ ἀναλόγου ἀλληγορικῶν ἀγάλματος, περὶ τοῦ ὁποῖου αὐτὸ τοῦτο τὸ ἀλληγορῶμενον στοιχεῖον παίζει τὸ μέρος του, Ἐπὶ τοῦ διαμερίσματος τοῦ ἀφιερωμένου εἰς τὸ ὕψρον στοιχεῖον, περὶ τὸ ἀγαλμα, ὑπάρχει δεξαμενὴ ὠραιότερῃ ἐκ βράχων βρωδῶν, ἐντὸς τῆς ὁποίας πίδακες καὶ καταρράκται παρουσιάζουσι μαγικὸν θέαμα στείβωντων καὶ ἵπταμένων κρυστάλλων, ἐντὸς δὲ τῆς δεξαμενῆς πλείστα εἶδη ἰγθύων ὑπάρχουσι, θαλάσσια βρύα καὶ περιφρήμα καὶ σπάνια κογγύλια ἐπὶ τῶν βράχων.

Τὸ διαμερίσμα τοῦ Πύρος εἶνε ἐξ ἴσου μεγαλοπρεπές. Τὸ πῦρ συμβολίζεται διὰ γυναικός, ἐχούσης σῶμα σαλαμάνδρας μετὰ μακρᾶς σαυροειδοῦς σῦρας, περὶ τὴν ὁποίαν ἀληθεῖς φλόγες, ἀλλ' ἄνευ θερμότητος, ἀνυψοῦνται μετ' ἐκπάγλου λαμπφως, πρὸς τὸ βάθος δὲ ἠφαίστειον ἐκχέει ποταμὸν λάδας, οὗ τὰ χρώματα δύνανται νὰ μεταβάλλωνται. Ἀλλὰ τὸ θαυμαστότερον εἶνε τὸ διαμερίσμα τοῦ ἄερος, καθόσον ἐνταῦθα ἡ τέχνη καθήνητης μαγικὸν παίγιον. Ὄντω καταρῶθωσαν νὰ σχηματισῶσιν ἄνωθι τοῦ συμβολικοῦ ἀγάλματος νεφέδρια καὶ σωστὴν ἀτμόσφαιραν, ἐν ἣ ἀνατέλλει καὶ δύει ὁ ἥλιος καὶ ἐπομένως σὺν αὐτῷ δύνει καὶ ἡ ἡμέρα καὶ ἀναφαίνεται ἐν τῷ γιγνομένῳ σκότει ἡ σελήνη μετὰ τῶν ἀστέρων πολλὰ δὲ ἀερόστατα καὶ ἐν γένει πάντα τὰ εἶδη τῆς ἀεροπλοῖας ἵπτανται τεχνικώτατα.

Ὅσον ἀφορᾷ τὸ διαμερίσμα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, ἐνταῦθα κυρίως προφύτται τὸ γνωστόν τηλεμήχανον τοῦ κ. Φιλοξένου καὶ τὰ θαυμαστά καὶ ποικίλα ἠλεκτρικὰ μηχανήματα, ὁμιλοῦντα, παίζοντα, κινούμενα περὶ τὸ συμβολικὸν ἀγαλμα.

Βλέπομεν λοιπὸν ἐνταῦθα τὴν ἀληθῆ τέχνην τοῦ μελλοντος. Ὄντω τοὺς παλαιοὺς κλασσικοὺς ζωγράφους ἀντικατέστησαν οἱ θαυμαστοὶ φωτο-ζωγράφοι καὶ τοούτους ἀντικαθιστοῦν οἱ φωτο-ζωγραφο-μηχα-

νικοὶ τῆς αὔριον. Οὕτως ἡ τέχνη βραίνει πάντοτε ἐπὶ τὴν πρόδον.

Τέλος φρονῶ, ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἰπῶμεν ὅτι τὰ διαμερίσματα καὶ τὰ γραφεῖα τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας ἦσαν τελείως παρεσκευασμένα καὶ ἐφοδιασμένα δι' ὅλων ἐκείνων τῶν τρεμερῶν μηχανημάτων, ἄτινα διευκολύνουν τοσοῦτον τὴν καθημερινὴν ἠλεκτρικὴν βίον, ἀφῶ ὁ κ. Φιλῶξενος εἶχεν ἀναλάβει τὴν ἐπιστάσιν ταύτην.

Τὸ ἱατρικὸν ἐπιθετικὸν σώμα.

Ἡ κυρία Λακόμβου, ἣτις ἠκολούθη τὰς ἐργασίας τῆς ἐγκαταστάσεως καὶ τῶν προετοιμασιῶν τοῦ μεγάρου μετ' ἠνδραφιέροντος, τὸ ὁποῖον πᾶς τις ἐνωρεῖ, καθ' ὃν χρόνον ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἦτο ἀπασχολημένη ἐν τῷ μεγάλῳ ἐργαστηρίῳ τοῦ κ. Φιλῶξ-Λωρρίς, δὲν ἐκράτει τὸν θαυμασμὸν τῆς, ὅταν πρὸς τοῦτο ὑπῆρχεν εὐλογος αἰτία, οὔτε τὰς κρίσεις αὐτῆς, ὅταν καὶ αὗται εἶχον τὸν τόπον τους. Ἀλλ' ὁμως δὲν τῷ ἦτο εὐκόλον νὰ διακονώσῃ τὰς κρίσεις τῆς πρὸς τὸν πατέρα τοῦ μελλοντος γυμνῶν τῆς, πρὸς τὸν κ. Φιλῶξενον, τρομερὰ φιλάργυρον εἰς τὸν καιρὸν του, ὅστις νῦν εἶχεν ἐπιφορτίσει φωνόγραφόν τινα νὰ δεχεται τὰς παρατηρήσεις αὐτῆς ὅστις μόνον τὴν ἐπισύσων τῇ ἀπήντα... καὶ ἂν ἤξιζεν ἀπαντήσεως.

«Ἡ πρώτη μου συνομιλία μετὰ τοῦ φωνογράφου τοῦ κ. Φιλοξένου ὑπῆρξεν ἀρίστη, διανοεῖτο ἡ κ. Λακόμβου, προσέχουσα ὁμως νὰ μὴ ὑψώνῃ τὴν φωνήν τῆς αὐτῆς ὁ κ. Φιλῶξ-Λωρρίς εἶνε μία ἀρκοῦδα. Τὸ καλὸν εἶνε, ὅτι δὲν θὰ κάμωμεν αὐτὸν γαμβρόν! Ἡ δυστυχῆς σύζυγος του εἶνε σωστὴ μάρις. Εὐτυχῶς, ὅτι ὁ Γεώργιος εἶνε γλυκὺς καὶ χαριεῖς, ἡ δὲ θυγάτηρ μου θὰ ἦνε εὐτυχῆς!»

Ἐνὶ πρᾶγμα μόνον ἀνησύχει τὴν κυρίαν Λακόμβου οὐδαμοῦ ἔβλεπε μαγειρεῖόν ἐντὸς τῆς τόσοῦ ἐντελῶς ἐτοιμασθείσης οἰκίας καὶ τέλος ἡμέραν τινα δὲν ἐκράτηθη καὶ τὴν ἀπορίαν τῆς ταύτην ἀνεκὼνως εἰς τὸ φωνομήχανον τοῦ σοφοῦ.

Ἡ ἀπάντησις ἤλθε τὴν ἐπομένην.

«Μαγειρεῖον! ἀνεξέχαστον ὁ φωνογράφος, ἐσκέφθητε τοῦτο καλῶς, ἀγαπητὴ κυρία; Τοῦτο ἀρμόζει εἰς τοὺς παλινδρομικοὺς, βραδυπορικοὺς καὶ ἀπαθεῖς θεαταὶ τῆς προόδου! Ἀπὸ εἰκοσι περίπου ἐτῶν δὲν κτίζονται πλέον οἰκίαι μετὰ μαγειρείων παρὰ εἰς τὸς ἐξόχως μόνον, εἰς τὰ βάθη τῶν ὀρέων καὶ τῶν θασσῶν. (Ἔπιτα συνέχεια)

Ο ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΟΙΚΟΣ

Ο κόμης 'Αρμελίνης, νέος χαριεις και κομψοπρεπής, απελάμβανε τακτικώς και ήσυχως εισόδημα τριάκοντα ως έγγιστα χιλιάδων φράγκων έτησίως, ότε παρα προσδοκίαν τῷ ανηγγέλη, ότι αποθανόντος θείου του τινός, φιλαργύρου, της εσχάτης έλσεινότητος, εκληρονόμησε δυο ως έγγιστα εκατομμύρια φράγκων εισέτι.

Αναγινώσκων την διαθήκην ταύτην ό κόμης επληροφειτο, ότι καθίστατο κύριος και της παρῃ την πλατειαν Βικτωρίας μεγάλης οίκιας του θείου του, ητις αγορασθησα κατά τό 1849 αντί 300.000 φρ. απέδιδε νυν εισόδημα 82.000 φρ. έτησίως.

— Τουτό μοι φαίνεται πολυ χονδρόν—διελογισθη ό νέος— αλλ' ό θεός ήτο...έγώ ξεύρω τί ήτο !...και τό εισόδημα τούτο δέν είναι δικαίον, καθόλου... ούτε θῷ τον απειρηθηώ εις τούτο. Τό όνομά μου δέν θῷ φέρῃ τοιαύτα ασχη. "Οχι και από αυριον θῷ ελαττώσω όλα τά ενοικία των δυστυχων αυτών ενοικιαστών, οτινες θῷ ευλογώσιν ουτω τον νεον οικοκύρη των.

Ούτω λοιπόν σκεπτόμενος ό κόμης 'Αρμελίνης, έστειλεν άμέσως εις αναζήτησιν του επιστάτου της εν λόφω οίκιας, οτις και δέν εβράδυνε να προσέλθη.

— Φίλε, Γερόλαμε, τῷ λέγει ό κόμης, δέν εννοώ έγω να γδύνω τους ενοικιαστας μου.Θῷ υπάγῃς άμέσως να ειδοποιήσης αυτους, εν ονόματι μου, ότι από σήμερα ελαττώνω τά ενοικία των κατῷ... τό εν

τρίτον ακούεις;

"Η λέξις αυτη, ανήκουστος έως τότε τῷ επιστάτη—ελαττώνω— απροσδοκίως ήχησεν εις τά οτῳ του και ξεπελάγη μεγάλως, δι' όπερ ήρώησεν αυθις τον κύριόν του;

— Έλαττώνετε; ειπατε, κύριε Κόμη, θῷ θέλετε να ειψητε, αυζάνετε;

— Έγώ; ούδέποτε, Κύριε, όμιλώ ασκέπτως, επιτάσσει βροντωδώς ό κόμης εγαιρόμενος. Είπα και επαναλαμβάνω: ελαττόνω !!

Επι τῃ νέα ταύτη δηλώσει, ό επιστάτης τά εχασε και μη θέλων να πιστεύση έτι εις τά οτῳ του, επιλέγει:

— Κύριε, δέν θῷ εσκεφθητε ώριμως και θῷ μετανοήσητε πολυ συντόμως διῷ τουτο. Θέλετε να ελαττώσετε τάμισθώματα των κατοικίων της μεγάλης οίκιας σας;... Μα τούτο είναι ακατανόητον! Μόλις γνωσθη τό τοιούτον, τί θῷ ειπη ό κόσμος;... Φαντασθητε τας υποφιας τῷ ενός και τῷ άλλου. Νομιζω δέ, ότι ολοι...

— Γερόλαμε—τῷ ανακράζει τότε διακόπτων ό κόμης—επιθυμῷ και θέλω να υπακούωμαι εις ό,τι διατάσσω, επομένως δέν δέχομαι παρατηρήσεις. "Ηκουσας; πήγαινε άμέσως!

Ο επιστάτης όμφιταλαυτούμενος και τρικλίζων, ως μεθυσμένος, απηληθεν άμέσως τότε εκειθεν, αλλ' ολαι αι ιδῆαι του, υπολογισμι του και υποθέσεις τοσοούτον ευαγγίσησαν εν τῷ νῷ του, ωστε εσκοτίσθη και δέν ειξευρε τί να κάμη. 'Ενόμισε δε πρός στιγμήν, ότι αναιρεύετο και εκοιμάτο, αλλα ταχέως αντελήθη, ότι ευρίσκετο εν τῃ πραγματικότητι.

— Να ελαττώσω τά ενοικία... "Ελεγε καθ' εαυτόν, και διατι; ουδεις ενοικιαστης παραποιείται. Έγώ εκ πείρας τουναντίον γνωρίζω, ότι οι οικοκυραι ει ακαταπαύστως αυζάνουν τά ενοικια, ούδέποτε δε τά ελαττώνουν και δι' αυτό μάς πληρόνουν και τακτικά. Και αυτός να θελή ελάττωσιν; Κύριε ελέησον! Κάτι επαθε. Που εισαι, μακαρίτη, να ιδῆς τί σου κάμνει ό ανουςίός σου!

"Οτε ό Γερόλαμος επεστρεψεν εις την οικίαν του, ουτω σκεπτόμενος, ήτο ωχρότατος εξ άγανακτήσεως. Η δε σύζυγός του αντιληφθεισα τούτου:

— Μπά, τί έχεις, τῷ λέγει, πως εισαι έτσι;

— Τίποτε, τίποτε, αφησε με, τῃ απαντα.

— Με γελας, επιλέγει αυτη, κάτι σου συνέβη, ελα, ειπέ μου, μη μου κρύβῃς τίποτε. Μηπως ό νέος αφέντης σε επανσε;

— Χειρότερα, χειρότερα απ' αυτό, απαντα

τέλος ό Γερόλαμος, αναστανάζων. Μοῦ ειπε αποφασιστικώς... δέν θα τό πιστεύσης...

— Τι; τί; λέγε, λέγε...

— Να, με διεταξε να ελαττώσω τά ενοικια όλων των ενοικιαστών, κατῷ τῷ εν τρίτον. 'Ακουζς εκει, να ελαττώσωμεν, αντί ν' αυζήσωμεν, όπως κάμνει ολος ό κόσμος.

Η σύζυγός του και ή θυγάτηρ του επι τῷ ακούσματι τοιαύτης ειδήσεως, αντί να θυμώσων η τούλάχιστον άγανακτήσων, όπως εκείνος, τουναντίον εξεσπασαν εις ζωηρούς και αδιαπτῷτους γέλωτας.

— Να ελαττώσωμεν τά ενοικια, επανελάμβανον και αυται, μα είναι νόστιμον, να γελα κανεις, ελεγον, είναι ανοησία! και ελεγον, ότι είναι αδύνατον τούτο.

Η δε πενθερά τῷ κ. Γερόλαμου ελθοῦσα εις τό γραφείον, επεπληξεν αυτόν, ότι δέν πρέπει να κοινολογήση τειούτον πρῶγμα, διότι θα τον εκλάθουν ως τρελλόν.

Η σύζυγός του όμως μῶλλον φρόνιμος μετέβη και ή ιδία εις συνάντησιν του ιδιοκτητήτου κυρίου των, όπως βεβαιωθη περι του πράγματος: προς πλείονα δε ασφάλειαν εζήτησε εγγραφον την πιστοποίησιν της ελαττώσεως του ενοικίου, ην ό κόμης προθύμως τῃ εδωκε.

"Εκπληκτος λταν και αυτη επεστρεψεν εις την οίκιαν, όπου ό σύζυγος αυτης την ανέμενε και άμέσως καλέσαντες και την θυγατέρα των, συνδισεσκέφησαν καθ' άλλην σχεδόν την νύκτα, εαν ωφείλον να υπακούσων η να ειδοποιήσων τους συγγενεις του κόμητος, δια να συνέλθουν εις οικογενειακόν συμβούλιον περι του πρακτέου.

Μετῷ διαφόρους δε συσκέψεις και συνομιλίας, απεφασίσθη να υπακούσων.

Β

Την επαύριον ό Γερόλαμος επεσκέφη πάντας τους ενοικιαστας και ανεκοίνωσεν αυτοις την εντολήν του κυρίου του.

Μετῷ δέκα δε λεπτά της ώρας απασα ή μεγάλη οίκια της οδοῦ Βικτωρίας ευρίσκετο εις ασυνήθη και ζωηράν αναστάτωσιν.

Σύνοικοι δε, οτινες ουδέποτε συνεχρωτίζοντο μεταξύ των, την φοράν ταύτην προσήρχοντο αυθρομήτως ό εις προς τον άλλον και συνδισεσκέπτοντο και συνομιλούν.

— Τα έμάθατε τά νέα; ήρωτα ό εις.

— 'Απίστευτον πρῶγμα, απήντα έτερος.

— 'Ακατανόητον! ανήκουστον, προσέθετε τρίτος, απορών.

— 'Ο οικοκύρης ελαττόνει τά ενοικια!

— Κατῷ εν τρίτον ελαγώτερον, απήντα άλλος.

— Και εις έμας και εις έμέ, απεκρίνοντο ολοι.

— Μα διατι κάμνει τούτο, ήρωτα γυνή τις.

— Κάτι λάθος θῷ συμβαίνει απήντα έτερος.

Και υπήρχον και άλλοι, οτινες ως ό Θωμάς θέλοντες να βεβαιωθῶσι καλείτερον, εγραψαν απ' ευθειας προς τον κόμητα, οστις τοις απήντησεν άμέτως, ότι τά μεταβιβάσθηνα υπό του επιστάτου του ειχον πάσαν την ακριβειαν.

"Αρα δέν υπήρχε πλέον άμφιβολία και ήρχισαν άμέσως τά σχολια και αι άντεγκλήσεις.

— 'Αλλά, διατι μάς ελαττόνει τά ενοικια;

— Διατι πράττει τούτο; διατι χαρίζεται;

— 'Ο φρόνιμος ανθρωπος δέν κάμνει τρέλλας.

— Τις ειξευρει εις πείας ανάγκας ευρίσκειται.

Και άλλα τοιαύτα ηκούοντο να λέγωνται, εξών τό συμπέρασμα κατῷ τους μεν ήτο, ότι «κάτι λάκκον έχει ή φάβα» κατῷ τους δε, ότι τό αινιγμα εδει άμέσου λύσεως.

Τινες εφαντάζοντο και ελεγον:

— 'Ο κύριος αυτός θῷ διεπραξεν άβύγνωστον τι και θέλει να τό αποπλήνη ηδη δια της φιλανθρωπίας.

— "Οχι, οχι, δέν μου πρέπει να μένω πλέον εις την οίκιαν ενός κακούργου, διότι βεβαίως κάτι διεπραξεν, ελεγεν άλλος.

— Μηπως ή οίκια διατρέχει κινδύνους και δέν ισταται ασφαλώς;

"Αλλοι διετεινοντο, ότι κατώκων μέσα παραχαράκται, οτινες επλήρωνεν δι' αυτούς και μάλιστα, ότι ηκούοντο κατῷ την νύκτα υποκωφει κρότοι.

"Ετεροι ελεγον, ότι υπεκρύπτόντο καταδοται και ότι ή αστυνομία τους μετεχειρίζετο, επεμβαίνουσα, δια τά μέσα.

Οι κατοικούντες δε τό πέμπτον πάτωμα υποπευόντο, ότι ό νέος οικοκύρης σπάταλος και εκτεθλημένος, ετοιμάζεται να θέση πυρ εις την οίκιαν του, δια να κερδίση την ασφάλειαν και δια τούτο δι' άπατηλών μέσων ζητεί να εξευμενιση τους ενοικιαστας.

Οι δε του τρίτου πατώματος μῶλλον απαισιόδοξοι διετεινοντο, ότι ειχον ιδῃ φαντάσματα, ατινα

ανωκατήρχοντο τας κλιμακας και φέροντα βαρειας αλύσσους.

Η δε υπηρέτρια μιῃς γράφας κυρίας, οικουσης επίσης εκει, ελεγεν, ότι ανερχομένη εσπέρας τι εκ του υπογείου, εις τό φαντάσμα του πρώην οικοκύρη των, οστις εκράτει εις χειρας την απόδειξιν και ήρχετο κατόπιν αυτης.

— Κάτι σοβαρόν συμβαίνει, ήτο τό γενικόν συμπέρασμα.

Γ'

Η ΩΡΑΙΟΤΗΣ

ΚΑΙ ΤΑ ΜΕΣΑ ΤΗΣ ΣΥΝΤΗΡΗΣΕΩΣ

Οὕτω· ἐκ τῶν σχολίων ἐξίκοιτο εἰς τὸν φόβον, ἐκ τοῦ φόβου εἰς τὴν ὑποψίαν καὶ ἐκ τῆς ὑποψίας εἰς τὸν τρόμον, οὕτως ὥστε ἐν ὀλιγίστῳ χρονικῷ διαστήματι πάντες ἀπεφάσιον ὁ εἰς μετὰ τὸν ἄλλον νὰ ἐγκαταλείψωσι τὴν οἰκίαν.

Καὶ πρῶτος διεμύνησε τὴν διάλυσιν τοῦ μισθώματος ὁ τοῦ πέμπτου πατώματος Κύριος πρὸς δὲ ὁ κόμης ἀπήντησε ἀμέσως διὰ τοῦ Γερόλαμου.

— Ἄφησέ τον νὰ φύγῃ, τὸν βλάξῃ, τῷ λέγει.

Ἄλλὰ τὴν ἐπαύριον ὁ εἰς κατόπιν τοῦ ἄλλου ἐξεκένωσαν τὰ διαμερίσματα.

Ἦτο γενικὴ μετοικεσία καὶ πρᾶγμα πικρᾶδόν καὶ πρωτοφάειν διὰ τὴν συνοικίαν. Οὐδεὶς ἐκοιμάτο πλέον ἐκ τοῦ τρόμου καὶ τὰ σχολία καὶ αἱ διαδόσεις ὑπέκρινον ὅλον τὴν ἐξέγερσιν πάντων.

Ὡς καὶ οἱ ὑπηρεταί, θυρωροὶ καὶ πτωχοὶ παρειακοὶ καὶ αὐτοὶ μετὰ πατάγου ἐφυγάν ἀμέσως ἐκεῖθεν.

Ὁ Γερόλαμος ἐξῶ φρενῶν πλέον δὲν εἴξευρε τί νὰ κάμῃ ἀπὲς ἀντι τῆς αὐτῆς ὀριστικῆς καὶ ἀποφασιστικῆς διαταγῆς τοῦ κυρίου του.

Ὅτε δὲ ἡ οἰκία ἐξ 23 κατοικίων συγκελιμένη, ἐξεκένωθη παντελῶς καὶ εἰρχοντο ἄλλοι πρὸς ἐνοικίαν, τοῖς ἔλεγε :

— Δύνασθε νὰ ἐκλέξητε ὁποῖανδήποτε κατοικίαν, θέλετε, ὅλαι εἶναι καλαί. Ἐφυγάν δὲ οἱ ἐνοικιασταὶ πάντες διὰ μιᾶς, ἀγνοοῦμεν διατί. Εἶναι μυστήριον ! Τί θέλετε ἄλλο νὰ σᾶς εἴπω. Μυθῶδες πρᾶγμα, νὰ τὸ φαντασθῆτε. Ἐπειτα τί σᾶς ἐνδιαφέρει αὐτό, ἀρκεῖ νὰ μάθετε, ὅτι ὁ Κύριός μας σᾶς χαρίζει τὸ ἡμισυ ἐνοικίον.

Καὶ οἱ νεοερχόμενοι ποιοῦντες τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ, ἀπῆρχοντο ἐσπευσμένως ἐκεῖθεν, μὴ θέλοντες εὔτε δωρεάν ν' ἀκούσῃσι.

Ἐμενε τελευταῖος ὁ καθαριστὴς τῆς οἰκίας, ὅστις, ἀφῶ ἀπῆλθεν καὶ οἱ τρεῖς θυρωροὶ καὶ καθ' ἐκάστην ἐβλεπε τρομερὰ ὄνειρον, ἀπεφάσε καὶ αὐτὸς νὰ φύγῃ.

Καὶ οὕτω τὸ οἶκημα ἔμεινε ἐντελῶς κενόν.

Ἐκτοτε ἡ οἰκία χαιρέε καλίστην φήμην. Ὁ δὲ Γερόλαμος καταθέτων τὰς κλείδας τῆς οἰκίας εἰς χεῖρας τοῦ νέου Κυρίου του, τῷ εἶπεν :

« Ἀναχωρᾶ καὶ ἐγώ, Κ' ριέ μου, καὶ σᾶς ἀφίνω, ἀλλὰ μάθετε, ὅτι ἡ φιλανθρωπία ὁσάκις κρύπτεται ἐν μυστηρίῳ δὲ πέπλῳ, ἐνέχει τοὺς μεγαλύτερους κινδύνους καὶ τὰ ἀπανθρωπότερα βέλη, χαιρέτε ! »

Ἐκ τοῦ Ἰταλικῷ

« Ὡραία γυνὴ δις ἀποθνήσκει » εἶπεν ὁ Φουτενέλλος καὶ ἀληθῶς ἠθικὸς θάνατος εἶναι ἡ ἀπώλεια τῆς ωραιότητος, ἡ ἐλπίς αὐτῆς τῆς εὐτυχίας παρὰ ταῖς γυναίειν.

Ἡ ὑγιεινὴ, ἥτις εἶναι ἡ ἰατρικὴ τοῦ μέλλοντος, δέον σοβαρῶς ν' ἀγρυπνᾷ ἐπ' αὐτῆς καὶ νὰ τῇ παρέχῃ, ἀνδρι διαρκῶς, τοῦλάχιστον ἐπὶ πολὺν χρόνον τὴν ἀπαστράπτουσαν λαμπρότητα τοῦ κάλλους καὶ τὴν τρυφερότητα τῆς νεανικῆς χροῖδος. Εἶναι δ' εὐνόητον, ὅτι ἡ ὑγιεινὴ δὲν δύναται μεγάλως νὰ συντρέξῃ εἰς τὴν εὐθύτητα τῶν γραμμῶν, τὸ γε νῦν ἔχον, καθόσον ταύτην αἱ « Σχολαὶ τῆς Ὠραιότητος » καὶ τῆς Τέχνης αἰτινες πολὺ συντελοῦσιν εἰς τὴν μεταβολὴν τοῦ σχήματος τοῦ στόματος ἢ τὴν διαμορφῆσιν καὶ θαυμασίως ἀντικατέστησαν τὸ γῆρας. Καὶ ἐν τούτοις, πάνυ ἐπι ἀπέχονεν τοῦ κυρίως σκοποῦ τῆς γυναικός, τοῦ ἐτέρου παλαιστοῦ τῆς κοσμοκρατορίας ἐν τῇ Γῇ ταύτῃ, κατὰ τὴν εὐφυᾶ ἔκφρασιν διασήμου τινὸς δόκτορος, ὅστις εὐχεται τῇ ὑγιεινῇ νὰ διδῇ ἐκάστη γυναικὴ τὴν ἀριζούσαν αὐτῇ ωραιότητα.

Καὶ ἐπὶ τὸ οὐσιαστικώτερον.

Αἱ ρυτίδες ἐνωρὶς ἀναφαίνονται εἰς τὰς νευρικῆς κράσεως γυναίκας, τὰς ὑποκειμένας εἰς κεφαλαλγίας καὶ τὰς ἀπορροφημένας ἐκ τῶν σκέψεων καὶ ἀπασχολήσεων πρὸς καταπαλέμην δὲ τῶν κοιρικῶν τούτων προσβολῶν, δέον νὰ γνωρίζωσι τί τὴν τρόπον ν' ἀνθίστανται ταῖς βίαιαῖς συγκινήσεσιν, ν' ἀποφεύγῃσι τοὺς συνεχεῖς κόπους καὶ τὰς θλίβερας ἢ χαροποιὰς σκέψεις, ἰδίως δὲ νὰ μὴ ἀδυνατώσῃσι. Πρὸς τοῦτο δέον νὰ περιορίζωσιν, ἔσον ἢ δυνατὸν τὰς εὐκόλους ἐντυπώσεις τῶν, ἀφῶ ἡ μορφή τοῦ προσώπου φυσικῶς ἐκφράζει τὰς ψυχικὰς διαθέσεις καὶ μεταβολάς, αἱ δὲ συνεχεῖς κλίσεις τοῦ δέρματος ἐπιφέρουσι συνεπῶς τὰς ρυτιδώσεις.

Μιᾶ ἐκ τῶν διασημοτέρων ἐπαγγελματικῶν ωραιοτήτων, ἥς τὸ ὄνομα ἀποστέρωμεν ν' ἀναφέρωμεν ἐνταῦθα καὶ φιλάρεσκος λίαν ὄσον καὶ φιλαυτός, ἐπαυρομένη διὰ τὴν διατήρησιν τῆς ωραιότητος τῆς, δικαίως ἐναδρύνεται, ὅτι τὸ καλεῖται μῆσον τῆς διατηρήσεως τῆς ωραιότητος, εἶναι ἡ ἀκίνησις τῆς γυναικός, δικὴν ἀγάλλματος. Οὐδέποτε ἡ γυνὴ πρέπει νὰ γελᾷ ἰδίᾳ ζωηρῶς, οὐδέποτε νὰ συνοφρυάζῃ, καὶ οὐδέποτε νὰ χασμῆται, καθόσον ἡ ωραιότης ἐνέχει μεγάλας ἀπαιτήσεις !

Περτέρω διηγούνται περὶ τῆς διατίτης, εἰς ἣν ὑπεβάλλετο ὁ πάντοτε νέος δούε τοῦ Ρισελιέ πρὸς διατήρησιν τῆς νεότητός του.

Ἡ Κυρία ἰ' Αbrandès γράφει :

« Κατὰ τοὺς τελευταίους μῆνας τῆς ζωῆς μου, ἤτο πάντοτε τοσοῦτον φιλάρεσκος, ὥστε διὰ νὰ κρύπτη τὰς ρυτίδας μου, ὁ θαλαμηπόλος τῷ ἔσυρε τὸ δέρμα ἀπὸ τῆς κορυφῆς τῆς κεφαλῆς, μου καὶ προσέδενεν αὐτὸ διὰ ταινίας. Εἶτα ἐκάλυπτον τὴν κεφαλὴν μου διὰ ψευδοῦς φανάκης, ἐπιμελῶς περιπεποιημένης καὶ ἐπειδὴ, ἐνεκα τῆς μεταθέσεως τοῦ δέρματος τῆς κεφαλῆς οἱ ὄφρες μετατοπίζοντο κατὰ ἓνα δάκτυλον ὑψηλότερον, ἐζωγράφον ἐτέρους τοιοῦτους ἢ κατεσκεύαζον τεχνητοῦς. Μόνον δὲ τὰ ὄψα, ἅτινα μετεφέροντο ὀλίγον ὀπισθεν τῆς κεφαλῆς μου, δὲν ἤτο δυνατόν νὰ ἐπανορθώσωσι καὶ ἔμενον οὕτως. »

Εὐτυχῶς ἡ παντοδύναμος νεωτεριστικὴ καὶ ἐπανορθωτικὴ ἰατρικὴ τέχνη ἀποτρέπει τὰς γυναίκας

ἰδίως τῶν τοιοῦτων βασανιστηρίων ωραιότητος. — Καὶ πρῶτον, ἡ διαίτα συντελεῖ πολὺ εἰς τὴν διατήρησιν τῆς τρυφερότητος τοῦ προσώπου. Εἶναι καλὸν νὰ λαμβάνωσι συχνάκις ἢ θέλουσαι νὰ φαίνωνται ὥραται, καθαρικτικὰ καὶ εἶτα φάρμακα τινὰ, ἅτινα καὶ ὁ πολὺς Μολιέρος μετεχειρίζετο διὰ μέσου τοῦ ψυχροῦ ὕδατος.

Ἡ ἀνάτριψις (massage) ἐπίσης συντελεῖ εἰς τὴν ωραιότητα, ἀναγέννησιν καὶ τρυφερότητα τοῦ δέρματος. Ἰδοῦ ὅμως τί τὴν πρόφω δέον νὰ διενεργηταὶ. Λαμβάνετε παχεῖαν οὐσίαν, λανολίνην, ἐν παραδείγματι, ἣν ἐξαπλοῦτε ἐπὶ τοῦ δέρματος, ἐπαλείφοντες μῆσω μικροῦ στρώματος ὑδροφίλου βάρδακος δι' ἐλαφρῶν ἐντρίψεων ἐκ τῶν κάτω πρὸς τὰ ἄνω ἐπὶ τίνα λεπτὰ τῆς ὥρας, τοῦ δέρματος ἐχοντος πάντοτε τάσιν νὰ μυκῆται.

Ἡ καλεῖται ὄμωσ τριβὴ ἐπὶ τοῦ προσώπου δέον νὰ γίνεται διὰ τοῦ καρπού τῶν δακτύλων τῆς χειρός. Ἐάν δε ὁ ἴδιος ἐνεργῆτε τὴν ἐντρίψιν, δέον νὰ μεταχειρίζεσθε πρὸς πληρεστέραν εὐκόλιαν ἀμφοτέρων τὰς χεῖρας. Τὸ δὲ κυριώτερον, ὅτι αἱ ἐντρίψεις δέον νὰ γίνωνται ἀντιθέτως τῆς διευθύνσεως τῶν ρυτίδων. Οὕτω, διὰ τὸ μέτωπον ἢ ἀρχῇ δέον νὰ γίνεται ἀνωθι τῆς ρινὸς καὶ νὰ διευθύνεται πρὸς τοὺς κροτάφους μέχρι τῶν κάτωθι τῶν ὀφρύων. Διὰ δὲ τοὺς ὀφθαλμούς θ' ἀρχίσετε ἀπὸ τῆς ἐσωτερικῆς ριζῆς τῆς ρινὸς καὶ νὰ σταματᾶτε εἰς τὰς τελευταίας ἀκτινωτὰς ρυτίδας περὶ τὰς ἔξω ἄκρας τῶν ὀφθαλμῶν. Μετὰ δὲ τὰς ἐντρίψεις ταύτας, σπογγίζετε τὸ μέρος διὰ λεπτοῦ ὑφάσματος, εἰς τρόπον ὥστε ν' ἀφήσῃτε ἐλαφροτάτην ἐπιφάνειαν ἐπὶ τοῦ δέρματος ἣν ἐπιπάτετε διὰ κόνεως ἀνθους ὀρυζίου (roudre de riz).

Τοῦτο δέον νὰ γίνηται καθ' ἑσπέρας πρὸ τοῦ ὕπνου.

Ἡ διὰ τοῦ ἠλεκτρισμοῦ θεραπεία καλῶς διενεργουμένη, δύναται εἰς τινὰς περιστάσεις λίαν ἀνωμάλους, νὰ παράσῃ πραγματικὰς ὠφελείας, διότι τὰ συνεχῆ ρεύματα ἀποδίδουσι τῷ δερματι τὴν κανονικὴν αὐτοῦ συστολήν καὶ διεγείρουσιν ὅλως ἀσυνήθη ζωτικότητα καὶ θέρψιν.

Ταῖς πάσι εἶναι γνωστὸν, ὅτι ἡ ἀδυναμία εἶναι ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τῆς ἄρσεως τῶν ρυτίδων· ἀλλ' ἰδοῦ μία εὐκολωτάτη διαιτητικὴ, ἣν πάνυ εὐκόλως δύναται τις ν' ἀκολουθῆσῃ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει. Ἐκῆσθαι ἑσπέραν διενεργεῖτε ἐπὶ τοῦ προσώπου καὶ ἐπὶ δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας χλιαρὰς κρονοποιήσεις, διὰ μίγματος ἰσοῦ μέρους ἐγχύματος πηκτοῦ καὶ γλυκερίνης.

Ἐν τέλει μὴ παραλείπωμεν νὰ προσθέσωμεν ἐνταῦθα, ὅτι τὸ ὕδωρ συγκερασμένον διὰ τινῶν σταγόνων λεμονίου εἶναι ἐξαιρετικὸν τονωτικόν, καταπολεμοῦν ἐπαρκῶς καὶ τοῦτο τὰς ρυτίδας.

Φρέκ.

Η ΚΛΙΜΑΞ ΤΗΣ ΑΛΗΘΕΙΑΣ

ΔΙΑΛΕΚΤΙΚΗ ΑΠΗΧΗΣΙΣ

— Τὶ νέα ἔχομε, μπάμπι Γιώργη;
— Τρομερὰ, παιδί μου καὶ μὴ ζωτᾶς τί τράβηξᾶ.

— Τί ἐπαθες; μήπως ἀρρώστησες;
— Χειρότερα, φίλε μου· διότι σαράντα λύκοι δὲν εἶναι παῖξ γέλασε καὶ κατὶ ἀγριόλυκοι ! πῶ ἂν ἦταν ἄλλοι, θὰ τᾶχανε μὰ γὼ στάθηκα γενναῖος... μὲ ξέρεις δᾶ...

— Σαράντα λύκοι !; Χμ ! ποῦ τοὺς εἶδες;
— Καθόμουνα 'κεῖ κοντὰ 'ς τὸ λόγγο καὶ μὲ μιὰς πετιοῦνται ὄλοι κατ' ἐπὶ ἄνω μου !

— Μὲ, πῶς μπόρεσες νὰ τοὺς μετρήσῃς καὶ νὰ ξέρῃς, ὅτι ἦσαν σαράντα, οὔτε ὀλιγώτεροι οὔτε περισσότεροι.

— Ὅχι δᾶ καὶ σωστοὶ σαράντα, ἀλλὰ πάνουκάτου καμμιὰ τριανταπενταριά...

— Τριανταπέντε σωστοί;

— Τί νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, 'ς τὴν ἀρχὴν ἴομισα πῶς ἦσαν λίγοι καὶ ἤρχισα νὰ τοὺς μετρῶ, ἕνας, δύο, τρεῖς, τέσσαρες... ὡς τοὺς, δὲν θυμάμαι καὶ καλὰ... ὡς τοὺς εἴκοσι πέντε, μοῦ φαίνεται.

— Κ' ἔπειτα;

— Ἐπειτα μοῦ πιάσθη ἡ φωνὴ καὶ δὲν μπερῦσα νὰ μιλήσω. Ἄλλὰ μὲ συγχωρεῖ, παιδί μου, ἔχω δουλειὰ καὶ θὰ φύγω.

— Μιὰ στιγμὴ, σὲ παρακαλῶ. Ποῦ εἶχες, κύρ Γιώργη, τὸν νοῦν, νὰ ἰδῆς τί θὰ κάνουν, ποῦ θὰ πᾶνε ἢ νὰ τοὺς μετράς;

— Στὸ πρῶτο βέβαια, διότι εἴκοσι λύκοι εἶναι στράτευμά ὀλόκληρο !

— Μὰ γὼ 'χω ἄκουστὰ, πῶ δὲν πᾶνε τόσοι πολλοὶ μαζί, διότι δὲν μποροῦν νὰ συντηρηθοῦν οὔτε καμμιὰ σπιλιά τούς χωράει.

— Τότε θὰ ἦσαν δέκα.

— Σωστὰ τᾶχατε δέκα;

— Γαμπρὸ μὲ μάτια θέλεις ! μπορεῖ πέντε...

— Μὰ ξέρεις καὶ ἕνας λύκος κάνει μεγάλο κακό !

— Ἐνας ἦτανε παιδί μου...

— Στὴ ζωὴ σου, τὸν εἶδες μὲ τὰ μάτια σου;

— Ἡ ἀλήθεια εἶναι, ὅτι τὴν ἀρβάλα (κρότο) ἄκουσα καὶ τῶκοψα λάσπη.

— Μὰ μὲ τ' αὐτιά σου τὴν ἄκουσες;

— Ὅχι παιδί μου, ἄλλοι μοῦ τῶπαν καὶ μένα...

Λάρισα Γ. Δ. Ἰατροῦχος

ΕΛΛΗΝΙΚΟΝ ΣΤΑΤΙΣΤΗΜΑ ΕΝ ΤΥΝΝΙΑΙ

Ἐκτάκτως λαμπρῶς καὶ μεγαλοπρεπῶς ἐτελέσθησαν ἐσχάτως ἐν Σφῆξ τῆς Τύνιδος τὰ ἐγκαίνια τοῦ ποταπωλείου τῶν ἀδελφῶν Δημητρίου Στυριῶνος καὶ Σταμάτιου Θωμᾶ ἐξ Ἀρκαδίας ἐπὶ παρουσίᾳ πασῶν τῶν πολιτικῶν καὶ στρατιωτικῶν ἀρχῶν τῆς πόλεως. Οὐδέποτε ἄλλοτε τοιοῦτον ἐπίσημον καὶ μαγευτικῶς ἐξωραϊσμένον κέντρον συνεκέντρωσε πλείω τὴν περιέργειαν καὶ συμπάθειαν τοῦ κοινῷ. Ὁ δῆμαρχος κ. Γαυεζήρ τὴν μεγαλοπρέπειαν τοῦ ἰδρύματος, συγχωρεῖς τοὺς ἰδρυτὰς, εἰτινες οὐδεμίαν δαπάνην ἐφείσθησαν, ὅπως καταστήσωσιν αὐτὸ ἐπίσημον. Ἀπαρτίζεται δὲ ἐκ δύο εὐρυχώρων αἰθουσῶν, πλουσίως ὑπηρετισμένων διὰ σειράς κατόπτρων, εἰ-

κόων και ἐπιπέδων στολισμῶν. Πλήθος ἀπειρον προσήλθεν εἰς τὰ ἐγκαίνια ἀμφοτέρων τῶν φύλων, διαρκέσαντα ἀπὸ τῆς 7 μέχρι τῆς 10 μ.μ. καθ' ἃ ἐρρευσαν τὰ τῶν εὐχῶν καὶ συγαρητηρίων ὠρεῶν παρεχόμενα τοῖς προσκεκλημένοις ἀφθονα ποτὰ ὡς καὶ ὁ ζυθος καὶ ὁ καμπανίτης, εἰτινες ἀπακόμισαν τὰς ἀρίστους ἐντυπώσεις ἐκ τοῦ Ἑλλ. τούτου κέντρου.

Ἀξιέπαινοι ὄντως τυγχάνουσιν οἱ ἀρίστοι οὗτοι καὶ φιλότιμοι ὁμογενεῖς μας, συμπαθέστατοι δὲ τυγχάνοντες, ἐνεκὰ τῆς μελιχλίου συμπεριφοράς καὶ τῶν ἀρίστων τρόπων τῶν καὶ εἰτινες διατηροῦσι καὶ εὖ ἕτερα καταστήματα, ἐξ ὧν τὸ ἐν οἴκῳ πνευματικοῦ καὶ διδασκαλίου, ἀμιλλόμενον πρὸς τὰ εὐρωπαϊκὰ καὶ ἐπαξίως βραβευθὲν εἰς ὅλας τὰς Εὐρωπαϊκὰς Ἐκθέσεις διὰ χρυσῶν βραβείων καὶ διπλωμάτων τιμῆς.

Εἶναι δὲ καὶ Ἐθνικὴ ἡ πρόδος τῆς Ἑλληνικῆς βιομηχανίας ἐν τῇ ξένη, καθὼς ἀποδημοῦντες ὁμογενεῖς μας κατορθώνουσιν ἀπανταχοῦ τῆς ὑψηλῆς οὐχὶ μόνον νὰ συναγωνίζονται πρὸς τοὺς ξένους βιομηχάνους, εἰτινες κατέκλυσαν ἀποσπῆν τὴν Γῆν, ἀλλὰ καὶ ἀποτελεσματικῶς πρωτεῖουν.

Ἡ Τῆνις εἶναι ἡ μόνη πόλις, ἣτις ἐποίησατο ἐσχάτως καταπληκτικὰς προόδους, ἐν σχετικῶν βραχεί διαστήματι, ἀνελθοῦσα ἀπὸ 12 κατ. ὅτε κατῆλθον οἱ Γάλλοι, τῷ 1883, εἰς 52 χιλ. ἤδη, ἀνεγερθέντων καὶ πολλῶν ἐτι μεγάρων, ὄνη. κτιρίων, ναῶν καὶ θεάτρων, στοιχίσαντος τούτου ἄνω τῶν 400 χιλ. φρ. καὶ κάτωθι τοῦ ὅπερος κεῖται καὶ τὸ ἐν λόγῳ περικαλλὲς κατὰστημα τῶν Ἀδελφῶν Θωμαῶ.

ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΕΥΚΟΜΑ ΥΠΕΡ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΤΑΦΟΥ

Μεγάλῃν ἑλλειψῶν θέλει πληρῶσαι διὰ τὸ ἱερὸν ζήτημα τοῦ Παναγίου Τάφου ἡ ἀγγελιομένη ἐκδοσις τοῦ Πανελληνίου Ἐθνικοῦ λευκόματος. ἔνθα θὰ δημοσιευθῶσιν αἱ γράμματι τῶν διαπεπόντων ἐν τῷ καθόλου Ἑλληνισμῷ περὶ τοῦ τι φρονῶσιν ὡς μέλλον νὰ συντελέσῃ εἰς τὴν διακατόνην, διάσωσιν καὶ ἀσφάλειαν τῆς Σιωνιτιδος Ἐκκλησίας. Διὰ τῶν γραμμάτων τούτων σπουδαιοτάτη θὰ ἐκτελεσθῇ συμβολή, τὴν σοβαρότητα δὲ τοῦ ἔργου τούτου, ὅπερ ἀνήκει τῇ πρωτοβουλίᾳ τῶν κ. κ. Κ. Μαριάκη καὶ Χ. Ηλιοπούλου, ἀρκοῦντως θὰ κατανοήσῃσιν πάντες. Πρῶτος δὲ ἀνταποκριθεὶς εἰς ταύτην εἶνε ὁ ἐθνικός ἐργετής κ. Μαρασλῆς, ὅστις ἀνέλαβε τὴν πολυτελεῆ αὐτοῦ ἐκδοσιν ἐν τῇ φερωνύμῳ βιβλιοθήκῃ ὡς χορηγός. Βραδύτερον μετὰ τὴν ἀποστολὴν τῶν γραμμάτων τούτων, θ' ἀνακοινωθῶσιν τὰ ὄμοια δι' εἰδικῶν ἀγγελιῶν περὶ τῆς ἐκδόσεως τοῦ λευκόματος, ὅπερ ἀποστελλόμενον εἰς πάσας τὰς Ἑλληνικὰς Κοινοτήτας, θὰ πωληθῇ ὑπὲρ τοῦ Παναγίου Τάφου. Πᾶσα διεδύνηται πρὸς τοὺς κ. κ. Μαριάκη καὶ Ἡλιόπουλον, οἵτινες ἀνέλαβον τὴν διεδύνησιν τοῦ ἔργου.

Η ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΙΚΗ ΣΧΟΛΗ

Πρὸ τινῶν ἡμερῶν ἐτελέσθησαν οἱ ἐνιαυτοὶ ἐξετάσεις τῆς Ἐπαγγελματικῆς σχολῆς, στεφθεῖσαι, ὡς δύναται τις ἀμερολήπτως νὰ κρίνῃ, ὑπὸ πλήρους ἐπιτυχίας.

Κατὰ ταύτας παρευρέθησαν ὁ Πανιερώτατος Μητροπολίτης, ὁ Δήμαρχος κ. Μερκούρης μετὰ τῆς κυρίας του καὶ πλείστοι ἐκ τῶν δημοτικῶν συμβούλων.

Ἡ ἀπονομὴ καὶ ἀκαταπόνητος ἐργασία, ὄνων τῶν κυριῶν τῶν ἀκριτιζουσῶν τῶν προσωπικῶν τῆς ἐταιρίας ταύτης, ὡς καὶ ἡ ἐνδελεχὴς μέρμα τῆς καταρτισίας τὴν σχολὴν καὶ προσέδρου κ. Καλλιπῆς Παρρῆν, κατῶρθωτε νὰ παρουσιάσῃ καὶ ἐφέτος κάτι τι τέλειον καὶ ἀντάξιον, ὅπερ μόνον εἰς ἰδρύματα ὅλων εὐρωπαϊκῶν θὰ ἡδυνάτο τις νὰ εἶπῃ.

Τὴν πρώτην θέσιν κατεῖχον ἡ πλαστικὴ, ἡ πυρογραφία, ἡ ζωγραφικὴ, τὰ ἄνθη, τὰ καπέλλα, τὸ σίδηρον, ἡ μαγειρικὴ καὶ ἡ ζωγραφιστικὴ. Ἀλλὰ τὸ σπουδαιοτέρον ἦτο, ὅτι κατορθώθη ν' ἀποφοιτήσουν δύο ἀριστοῦχαι λογίστριαι, ἡ Δίς Ἀναστασία Ναυπλιώτου καὶ ἡ Ἑλένη Καφετζάκη.

Ἀξίαι θερμοτάτων συγαρητηρίων ὑπῆρξαν ἡ Δίς Νικολαΐδου, ἡ Κ. Παλαμά, ὡς καὶ ἡ Κ. Ὁρλῶν διὰ τὴν ἀρίστην διδασκαλίαν τῆς πυρογραφίας καὶ ἡ Δίς Βασιλειάδου, ἰατρός, διὰ τὴν διδασκαλίαν τῆς υγιεινῆς, ἣτις κατῶρθωτε διὰ τῆς ὠραιότητος καὶ μεθοδικωτάτης διδασκαλίας νὰ μεταδώσῃ εἰς ἀπάσας τὰς μαθητριάς τῆς περὶ υγιεινῆς καλλίστας ἀρχάς.

Κατὰ τὰς ἐξετάσεις ὅμως ἐγένετο αἰσθητὴ ἡ ἀπουσία τῆς Δίος Βουγιούκα ταμίου τῆς σχολῆς, καθὼς καὶ τῆς Κας. Γκούζη, μέλους τῆς Ἐνώσεως τῶν Κυριῶν. Τέλος αἱ ἐξετάσεις ἐληξάν ἐν μέσῳ τοῦ ἀκρατήτου ἐνθουσιασμοῦ τοῦ ἀκρατηρίου, συγαρητότος γενικῶς τὴν Ἐνώσιν τῶν Ἑλληνίδων Κυριῶν.

Θλ ἦτο δὲ εὐχῆ: ἔργον, ἀν ἄψαι, αἱ Ἑλληνίδες μητέρες κατῶρθωνον νὰ συμβάλλουσιν εἰς τὴν ἐτι μᾶλλον εὐδοκίμησιν τῆς Σχολῆς ταύτης καὶ πρὸ πάντων θὰ τὸ ἐθειώρουν καὶ εὐτύχημα, ἐάν συνέπραττεν καὶ ἡ ἡγαπῆμένη μευ φίλῃ δεσποινίς Καλλιόπη Γονατᾶ.

Εἰρήνη Μινάρδου

ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΤΟ ΣΧΟΛΕΙΟΝ ΚΑΙ Η ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ

ΕΤΟΣ 4ον
Διευθυντής: ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΑΠΟΥΔΙΑΣ
Ἔρμου 64. Ἀθήναι.
Συνδρομὴ ἐτησίᾳ προπληρωτέα.
Ἐσωτερικοῦ δρ. 5. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 5
Τῷ αἰτοῦντι πέμπεται ἐν φύλλον ὡς δείγμα.

Εἰς τὸν χορὸν:
— Κυρία μου, νὰ μὲ συγχωρεῖτε, ἀδύνατον νὰ σᾶς χωρεῦσω, διότι μὲ στενοχωρεῖ τὸ ὑπόδημα.
— Καὶ διατί δὲν κάμνετε ὅπως ἡμεῖς, ζπου φοροῦμεν πάντοτε εὐρύχωρα πέδιλα;
— Τὸ γνωρίζω, ἀλλὰ σεις, Κυρία, ἔχετε τόσο μικροὺς πόδας, ζπου ἀδύνατον τὸ ὑπόδημα νὰ σᾶς στενοχωρήσῃ ποτὲ καὶ διαρκῶς χορεύετε.

Πρὸ τοῦ περιπάτου.
— Σφιγέ, σοῦ λέγω, σφιγέ καλὰ, Μαρία, μὴ φοβέσαι.
— Τί λές, Κυρία, ἐδῶ κατήντησε νὰ ἐνωθῇ τὸ σχοινί καὶ ἀκόμη νὰ σφιγῶ; Θά σπᾶσῃ ἡ μέση σας.
— Μὴ σὲ μέλλει, σφιγέ.

ΕΥΤΡΑΠΕΛΑ

Εἰς τὰς ἐξετάσεις.
Ὁ διδάσκαλος. Εἰπέ μας σύ, Τοτό, ἐάν ἀπὸ τὰ εἴκοσι ἀκριρέσωμεν εἴκοσι, τί ἀπομένει;
Ὁ Τοτός σκέπτεται καὶ δὲν ἀπαντᾷ, ἀπορῶν!
Ὁ διδάσκαλος. Νὰ σοῦ ἐξηγήσω καλεῖτερον. Ἐγεις εἴκοσι φουσίκια εἰς τὴν τσέπην σου καὶ τὰ χάσης, τί θὰ μείνῃ;
Ὁ μαθητῆς (ἀφελῶς). Ἡ τρύπα.

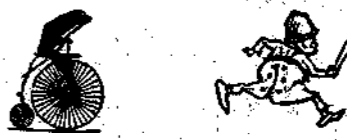
Ἐν τῷ δικαστηρίῳ, ὁ πρόεδρος:
— Λοιπὸν, λέγετε, ὅτι ὁ ἐναγόμενος σοῦ ἐκλ εφε ἓνα μαντήλι; — Μάλιστα, κύριε πρόεδρε καὶ ἡ ἀπόδειξις εἶναι, ὅτι ἔχω καὶ ἄλλο ὅμοιον εἰς τὴν τσέπην μου.
Πρόεδρος — Αὐτὸ δὲν ἔχει νὰ κἀνῃ; κ' ἐγὼ ἔχω ὅμοιον εἰς τὴν τσέπην μου. — Μπορεῖ, κύριε πρόεδρε, γιὰτὶ μοῦ λείπουν δύο.

Δὲν ἐπιθύμουν ἄλλο, ἔλεγε νεανίας πρὸς κυρίαν ἀναγινώσκουσαν, παρὰ νὰ ἤμουν βιβλίον σας!
— Καὶ ἐγὼ, τοῦ ἀπαντᾶ αὐτῇ, δὲν ἤθελον λυπηθῆ δι' ὅσα καὶ ἂν μοῖ ἐξήτουν δι' ἐν καλὸν δέσιμον.

Φίλος ἐμιλεῖ πρὸς τὸν Ἀγαθόπουλον περὶ ὁμοιότητος δύο ἀδελφῶν... Πῶς μοιάζουν ὁ Γιάννης καὶ ὁ Σπύρος! δὲν ξαναεῖδα τὴν ὁμοιότητα.
— Πρὸ πάντων ὁ Γιάννης, ἀνακράζει ὁ Ἀγαθόπουλος.

— Γιάννη, τί τρομαρὴ φωτιά ἀναψες σήμερα εἰς ἔλας τῆς θεριαστρες; Μὰς ἐπνίξεν ἡ ζέστη.
— Δὲν εἶναι τίποτε, κυρία, ἔχω καταρροὴ καὶ διὰ τοῦτο τὰς ἀναψα.

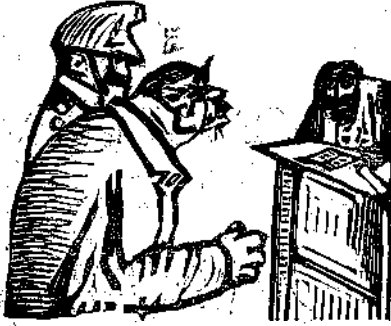
— Εἰπέ μου, λοιπὸν παπάκη, διατί αἱ γυναῖκες φοροῦν τόσο μακρὰ φορέματα.
— Διὰ νὰ σκεπάσουν τὰ ἀσχημὰ πόδια των, ἀπεκρίθη μετ' ἀπορίας ὁ πατήρ.

Ἡρώτων χωρικών τινα ἐπιστρέφοντα ἐκ τοῦ θεότρου, ἀν ἡ παράστασις, τὴν ὁποίαν εἶχεν ἰδεῖ, τὸν ἡναρτίστησε:
«Τί νὰ σᾶς εἰπῶ, ἀπεκρίθη, οἱ ἄνθρωποι ποῦ ἦσαν εἰς τὴν σκηνήν, μιλοῦσαν γιὰ ταῖς δουλειαῖς τους κ' ἐγὼ δὲν τοὺς ἐπρόσεχα.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑΙ

9. ΜΑΓΙΚΗ ΕΙΚΩΝ

Ποῦ εἶνε ὁ δικηγόρος τοῦ ἐποδίου;

10. Αἰνίγμα

Τέκνον εἶμαι τῆς ὀργῆς
μεταξὺ δ' ἀνθρώπων εἶμαι
Εἰς ἀπάσας δὲ τῆς γῆς
τάς γωνίας κείμαι.
Ἄν κοπῇ ἡ κεφαλὴ μου
τῆς ζωῆς τὸ στήριγμα
Θὰ προβάλλῃ — στήν τιμὴ μου —
ἐν ἐπίρρημα!

11. Γρίφος

*   Νὰ ἀντικατασταθῶσιν οἱ ἀστε-
*   ρισκοὶ διὰ γραμμάτων, οὕτως ὥστε
*   καθῆτως καὶ ὀριζοντίως ν' ἀναγι-
*   νῶσκεται ὄνομα τι ἐκ τῆς ἱερᾶς
*   Γραφῆς.

12. Γρίφος

Ἵδρις ἢ ὕς εἶνε Κ τοῦ ἡλίου.

Κισσοῦς

ΑΥΣΕΙΣ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΩΝ ΑΣΚΗΣΕΩΝ

ΙΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ

Τὰ ὑπ' ἀριθ. 44 καὶ 45 αἰνίγματα ἔλυσε καὶ ὁ κ. Ν. Δ. Νικολαΐδης ἐκ Βώλου.

1. Μαγικὴ εἰκὼν. Ὁ διάβολος μετὰ τῶν Σειρήνων εὐρίσκονται καὶ σχηματίζονται κάτωθι τῶν ποδῶν τοῦ ἀνδρείκελου.

2. Μαγικὴ εἰκὼν. Ἡ οἰκία τοῦ φιλοσόφου σχηματίζεται μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ δένδρου.

Ἔβυσαν ταύτας ὁ κ. Ἀλεξ. Χαρίτος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γεράσιμος Μηλιαράκης ἐκ Πειραιῶς καὶ ὁ κ. Μίλων Κοκκέβης ἐξ Ἀθηνῶν.

74. Νοῦς-οὐς-ῶς

Ἔβυσαν αὐτὸ ὁ αἰδ. Στυλιανὸς Βλησιδῆς ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Γεράσιμος Μηλιαράκης ἐκ Πειραιῶς καὶ ὁ Δ. Χ. Σταμπούλης ἐξ Ἀθηνῶν.

75. Σὺπιλος = Σὺ - πιλος

Ἔβυσαν αὐτὸ ὁ κ. Ἀλέξανδρος Χαρίτος ἐξ Ἀθηνῶν, ὁ κ. Μίλων Κοκκέβης ἐξ Ἀθηνῶν καὶ ὁ Γεράσιμος Μηλιαράκης ἐκ Πειραιῶς.

76. Ὁ σὺ μισεῖς ἐτέρω μὴ ποιήσης

Ἔβυσαν αὐτὸ πάντες οἱ ἀνωτέρω, ὡς καὶ ὁ κ. Δ. Χ. Σταμπούλης ἐξ Ἀθηνῶν.

ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΥ ΛΕΞΙΚΟΥ ΣΥΜΠΛΗΡΩΜΑ.

Ἐξεδόθη τὸ 14ον τεῦχος, περιέχον διπλοὺν πίνακα Ἀλεξανδρείας Β' καὶ ἄρθρα ἀπὸ τοῦ «Καρναῶδες» μέχρι τοῦ «Κλαδάς», ἐξ ὧν ἀναφέρονται ὡς ἐκτενέστερα τὰ Καρολίδη, Κάρολος Α' (τῆς Ρωμανίας), Κοντιτελλόριος Κατηγορίας Κερασσοῦς, Κινηματογράφος Ἐκαστὸν τεῦχος τιμᾶται ἐν μὲν ταῖς Ἀθῆναις λ. 80 ἐν δὲ ταῖς ἐπαρχίαις λ. 90 καὶ ἐν τῇ ἀλλοδαπῇ δρ. 1.

Ἐκδόται Μπέξ καὶ Μπάρτ ἐν Ἀθῆναις.

Εἰδοποιῶνται οἱ ἐνδιαφερόμενοι, ὅτι ἐκποῶ εἰς χρῆμα ἢ εἶδος 2,500 περίπου γραμματόσημα, ἐξ ὧν τα πλεῖστα Ρωμανικὰ καὶ Ἑλληνικὰ, ὡς καὶ 100 πῶν ὄλυμ. ἀγώνων, Ἑλληνικὰ.

Πληροφορίαι μὲσω τῆς Διευθύνσεως τῆς «Φύσεως», Ἀθηνᾶς Π. Κ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΦΥΣΕΩΣ,"

Α. Β. Κέρκυρα ν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ταχυδρομικῶς ἀποστέλλομεν φωτογραφίαν. Συγγνώμην βραδύτητα, διότι σὰς ἐνομίσαμεν ἐτι ἐνταῦθα. — Σ. Φ. Σίδνεϋ. Συνδρομὴ ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Γράφομεν. — Ν. Σ. Ζάκυνθο ν. Δῶρον ἀπεστάλη ὑμῖν προχθὲς ταχυδρομικῶς. — Θ. Κ. Κωνσταντίνου. Δέξα σοι ὁ Θεός, ὅπου ἀπητητήσατε. Ἐχάρη μενλοῖπὸν καὶ ἐλυπήθημεν ἐν ταῦτά. Σὰς ἀναμένομεν εὐχαρίστως καὶ καλὴν ἐντάμωσιν ἢ ἐδῶ ἢ αὐτόθι! — Α. Μ. Αἰτωλικόν. Δελτάριον ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Σὰς ἀναμένομεν. — Α. Μ. Χ. Λάρισσαν. Ἐπιστολὴ ἐλήφθη. Ἐχει καλῶς. Εὐχαρίστως δεχόμεθα. Γράφομεν. Φύλλα ἀπεστείλαμεν. — Ε. Σ. Βαθῦ-Σάμος. Ἐλήφθησαν. Ἐχει καλῶς. Ἀναμένομεν καὶ ἐγγράφας. — Π. Σ. Πάτρας. Βραχεῖα σὰς ἐλήφθη. Σὰς ἐνεγράψαμεν. Ἀναμένομεν νεωτέραν σὰς. — Κ. Κ. Πόρτο-Σαῖδ. Δελτάριον ἐλήφθη. Ζητούμενον φύλλον σὰς ἀπεστάλη. — Χ. Φ. Ἄλμυρον. Βραχεῖα ἐλήφθη. Δῶρον σὰς ἀπεστάλη. — Γ. Κ. Βάρναν. Δελτάριον ἐλήφθη. Δῶρον σὰς ἀπεστάλη. — Η. Ν. Κυπαρισσίαν. Συνδρομὴ σὰς ἐλήφθη. Εὐχαριστοῦμεν. Ἀποδείξεις μετ' ἀριθμοῦ λαχείου σὰς ἐστάλη ταχυδρομικῶς. — Ν. Π. Σικάγον. Ἀποσοῦμεν ἀπόφθεγμά σὰς. Οἱ τυφλοὶ δὲν βλέπουν τὰ δολλάρια, ἐνῶ οἱ ἔξυπνοὶ τὰ μαζεύουσιν. Ὑπομονή, θάρρος καὶ δραστηριότητος καὶ ἀγρυπνία. Οὐ παντὸς πλεῖν εἰς Κόρινθο. Ἀκόμη δὲν εἶδη μοσιεύσατε ἀγγελίαν μας. — Ι. Δ. Κάϊρον. Θερμὰ συγχαρητήριά μας διὰ νεονύμφους καὶ μαθουσαλία καὶ ἀμμόδη τὰ ἔη καὶ τὰ ἀγαθὰ των, ἀγαλλίασιν δὲ ἀρχοντικὴν τῷ γηραιῷ στόλῳ.

"ΕΣΠΕΡΟΣ"

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΥΠΟ

ΔΗΜ. Κ. ΧΑΡΒΑΤΗ

ΓΡΑΦΕΙΑ ΟΔΟΥ ΤΡΙΠΟΔΩΝ 11.

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

ΕΣΠ. ἐτησίαι δρ. 4. ἐξάμηνος δρ. 2,50

ΕΣΠ. » » 5. » φρ. χρ 3,—

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ ΛΕΠΤΑ 20.